

## OPERACE BLESK

1.

Planeta Danger I se po náletu Pozemšťanů změnila v krajinu posetou krátery. Koule hypnokrystalů o průměru čtyři sta metrů, které obíhaly planetu jako družice, byly do poslední zničeny. Přetrvávaly však silné impulzy, které zřejmě vycházely z krystalonosných žil hluboko pod povrchem planety. Planeta tak zůstávala tím, co naznačoval její název

- nebezpečím pro celý vesmír. Z podzemních žil mohly kdykoliv vzejít nové koule, s jejichž pomocí chtěli Perliáni ovládnout i Mléčnou dráhu.

Rhodan uzavřel spojenectví s utlačovanými Gurrady. Od nich dostal souřadnice dalších osmi krystalových planet. Pozemšťané se chystali všechny naráz napadnout a zničit. Perry Rhodan doufal, že tak konečně vyřadí všechny krystalové agenty.

Ze soustavy Jellicovy hvězdy sem dorazil Reginald Bull se svými dvaceti tisíci loděmi, takže Rhodan měl dostatečnou bojovou sílu, aby zasáhl proti všem planetám Danger najednou. Na každou mělo zaútočit asi čtyři sta lodí. Operace Blesk začala třetího prosince 2435, a o týden později už mohl Rhodan dát povel k útoku.

On sám měl připraveno pět set lodí nad planetou Danger I. Dost mu vadilo, že se poblíž, držel FRANCIS DRAKE, vlajková loď Svobodných obchodníků s jejich záhadným velitelem Roi Dantonem. V tom člověku se nevyznal. Na jedné straně nebylo možné brát ho vážně, na druhé straně byl Danton velice inteligentní a schopný.

Vždyť na tom nezáleží, říkal si Rhodan, když se díval na velkou panoramatickou obrazovku na velitelském můstku CRESTU IV. Pro mě za mě ať jde do útoku s námi, to nemůže škodit. Ale běda mu, jestli se nepodřídí mému velení!

Zapomněl, že je s ním na můstku Gucky a čte jeho myšlenky.

„Na kohopak to myslíš?“ zeptal se myšob, i když to dobře věděl. „Snad ne na toho bláznivého chlapíka, který se obléká jako francouzský šlechtic z osmnáctého století?“

„Nechutný špehoune,“ okřikl Rhodan telepata, který se pohodlně rozvaloval v křesle. „Nemůžeš mě nechat nerušeně přemýšlet?“

Povzdychl si. „Samozřejmě, že myslím na Roie Dantona. Ale nemůžeš popřít, že nám tu a tam vydatně pomohl.“

„To nepopírám. S těmi svými francouzskými způsoby je sice k popukání, ale jinak je to spolehlivý přítel. Jen kdyby nevytahoval z kapsy pořád nová překvapení. Myslím ty technické vynálezy.“

Rhodan se na Guckyho podíval.

„Jen tak mezi námi, maličký - kdo by mohl být autorem těch vynálezů? Nic tě nenapadá?“

„Co si o mně myslíš?“ zeptal se Gucky pobouřeně.

„Mohl bys něco vědět. V každém případě jsou to géniové.“

„To je možné,“ zamumlal Gucky a skrytě se ušklíbl. Rhodan nesmí zpozorovat, že on zase jednou je lépe informován než sám Velký administrátor Solárního impéria. „Však se to jednou dozvíme.“

Ohlásil se radista.

„Pane, chce s vámi mluvit Svobodný obchodník Roi Danton. Mám vám hovor přepojit?“

Rhodan se zasmál. „My o vlku a vlk na obrazovce.“

„To jsem zvědavý, co zase chce,“ uvažoval Gucky.

Rozsvítila se malá obrazovka a na ní se objevila tvář Roie Dantona. Rhodana překvapilo, že na sobě tentokrát neměl obvyklý kostým dvořana francouzského krále, ale střizlivé pracovní šaty. Také se netvářil blazeovaně jako jindy, ale docela normálně. Chyběl mu i nezbytný lorňon.

Byl to tak nezvyklý pohled, že Rhodan nevěděl, co říct. Jenom se na Dantona udiveně díval.

„Je vám něco?“ zajímal se Danton s účastí.

„Mně nic nechybí,“ probral se Rhodan. „Ale zdá se, že s vámi se něco stalo. Kde máte svou obvyklou... uniformu? Připadáte mi docela cizí. A mluvíte najednou taky normálně.“

„To jen pro dnešek, pane. Zakrátko půjdeme do útoku, že? To si vyžaduje určitou přípravu. Ale buďte klidný, nejde o trvalou proměnu.“

„To mě ohromně uklidňuje,“ prohlásil Rhodan s lehkou ironií.

„Zavolal jste mi, jen abyste mi tohle oznámil?“

„Vaše žertování se mě bolestně dotýká, pane. Chtěl jsem s vámi mluvit z jiného důvodu. Pokud vím, působí vám značné starosti hypnotické účinky krystalů. Jak víte, nenašla se proti nim až dosud vhodná ochrana. Používá se howalgonium, ale to vyzařuje tak silně, že

může být kdykoliv zaměřeno."

„Bohužel máte pravdu, Dantone. Pokračujte..."

„Hned vám to objasním, pane," přerušil ho zdvořile Danton.

Podíval se najednou směrem ke Guckymu, kterého zřejmě zahlédl na své obrazovce. „Proč

tam máte toho drzého myšoba, který se pořád šklebí? Musí být u všeho? Rozčiluje mě."

Gucky se zašklebil ještě víc, ale mlčel.

„Já mám Guckyho rád," řekl chladně Rhodan. „Tak oč jde?"

„Chci vám ohlásit návštěvu, pane. Přejde za vámi kníže Gris Eschka, jeden z mých důvěrných přátel - Pozemšťan jako my všichni. Prokážete mu tu laskavost a přijmete ho, ještě než vydáte povel k útoku?"

„Nevím, co má nějaký Svobodný obchodník společného s naší akcí. Ale snad mi to vysvětlíte."

„Jistě. Kníže Eschka vám přinese malou technickou hračku, která může být velmi užitečná. Říkejme tomu třeba vylepšená ochranná helma proti hypnotickému ovlivnění. Já tomu říkám flekční helma."

„Povězte mi o tom něco víc," žádal Rhodan, kterého ta věc najednou začala velmi zajímat. „Ale stručně, máme málo času."

„Stručněji by to ani nešlo." Danton se zatvářil trochu dotčeně.

„Přijměte knížete a budete mít možnost helmu při útoku hned vyzkoušet, i když jsem přesvědčený, že odpovídá všem požadavkům. Bohužel jich nemáme po ruce dostatečné množství."

„A kde je ten váš kníže -jak se jmenuje?"

„Kníže Gris Eschka. Teď je několik světelných roků odtud, ale cestuje lineárním prostorem a může tu být každou vteřinu. Ano, právě dorazil. Přijmete ho na CRESTU IV?"

„Mám jinou možnost, Dantone?"

„Ne, pane," řekl Roi Danton a přerušil spojení.

Rhodan chvíli zíral na ztemnělou obrazovku a pak se obrátil na Guckyho.

„Co tomu říkáš, maličký? Bude to k něčemu?"

„Možná ano, možná ne, Perry. Danton zatím nikdy nejednal proti našim cílům. Proč by to měl dělat teď? Zkusme to s ním, nemůže to uškodit. Povel k útoku..."

„Ten ještě hodinu počká."

Trvalo to ale ještě tři hodiny, než vplul pomocný člun z lodi LYDOLA do hangáru CRESTU IV. LYDOLA patřila knížeti Eschkovi. Měřila v průměru pět set metrů. Kníže se ohlásil a Rhodan ho přijal i s několika svými lidmi a mutanty. Gucky se nenápadně ukryl v koutku a měl za úkol sledovat myšlenky návštěvníka.

Když kníže Gris Eschka vstoupil do místnosti, zavládlo na chvíli úplné ticho, ačkoliv většina přítomných by nejraději vypukla v hlasitý smích. Vzhled knížete byl neuvěřitelně směšný. Byl malý, tlustý a úplné plešatý. Na první pohled vypadal jako koule, která se valí do místnosti. Hlava byla holá, ale na bradě měl

hustý dlouhý vous, který mu sahal až na prsa. Plnovous byl zastřižený tak, aby mohly vyniknout řády a vyznamenání, kterými se Eschka vyzdobil.

Uniforma byla neupravená a celý vypadal zanedbaně, ale oči, které se na Rhodana upíraly, byly bystré. Rhodan vstal a vyšel knížeti vstříc.

„Vítejte na palubě CRESTU IV, kníže. Roi Danton mně sdělil, že se mnou chcete mluvit. Mé přátele vám nemusím představovat. Můžete mluvit zcela otevřeně. Prosím, posaďte se.“

Eschka kývnul na přítomné, posadil se těsně k Rhodanovi a před sebe na stůl položil větší balík.

„Těší mě, že vás poznávám. Už jsem o vás hodně slyšel.“

Rozhlédl se kolem sebe, prohlédl si mutanty a jeho pohled se stočil na Guckyho. „Á, vidím, že tu máte svého zvěda. To je jistě myšob Gucky, o kterém mi Danton vyprávěl.“

Rhodan se dal do smíchu. „Jistě mi prominete, kníže. Musím samozřejmě vědět, s kým mám tu čest jednat.“

„Samozřejmě. Nemám co skrývat. Něco jsem vám přinesl, ale to už víte. Naši vědci flekční helmu právě vyvinuli, a já jsem přesvědčený, že vám dobře poslouží. Jak jsem slyšel, jdu právě včas. Chystáte se k útoku na planety Danger. Helmy vaše muže ochrání před hypnotickým vlivem krystalů.“

„To je výborné, kníže Eschko. Byly už helmy vyzkoušeny?“

„Ano, pokud to šlo v podmínkách laboratoře. Důvěřujte našim vědcům. Jsem přesvědčený, že helmy zcela splní svůj úkol.“

Kníže se předklonil, rozbálil balík a vyndal helmu. Byla vyrobena z pružného kovu a byla tak velká, že chránila celou hlavu i horní část krční páteře.

„Dovolíte?" zeptal se Rhodan a vzal helmu do ruky. „Kolik jich máte?"

„Bohužel jen pět tisíc, ale to by snad mělo stačit alespoň pro první úder na Danger I. Později jich můžeme dodat víc."

„Co za to budete chtít, kníže?"

Eschka se široce zašklebil.

„Říkají nám Svobodní obchodníci, pane. V tomto případě ale nechceme nic. Alespoň zatím. Chceme s vámi dobře vycházet, pane. Berte ty helmy jako dar přátelství. Roi Danton se na to dívá také tak."

Rhodan pohlédl na Guckyho. Ten jenom pokrčil rameny a přikývl. Eschka mluvil pravdu.

„Jsme vám zavázáni," řekl Rhodan Eschkovi. „Dejte nám vědět, kdybychom pro vás mohli něco udělat."

„Přihlásíme se," slíbil Eschka a vstal. „Helmy pro vás budou připravené na palubě lodi FRANCIS DRAKE. Já mám další úkoly, pane. Omluvte mě." Podal

Rhodanovi ruku a kývl ostatním. „Pánové... bylo mi ctí."

Vyšel z jídelny.

Gucky přitápal ke stolu a prohlížel si helmu.

„Milý chlapík, ten kníže," řekl. „Je pevně přesvědčený, že tahle věcička funguje. No, brzy se to dozvíme."

„Já Svobodným obchodníkům důvěřuji, a především jsem přesvědčený o schopnostech jejich vědců. Jen kdybych věděl, kteří vědci to jsou."

„Určitě se s nimi jednou setkáme," řekl John Marshall, velitel sboru mutantů. „Opravdu, jsou to schopní lidé. Ted' už si nedělám takové starosti s výsledkem útoku na Danger I."

Gucky řekl Rhodanovi:

„Musíme pro ty helmy, Perry. Roi nám je sem stěhovat nebude."

„To zařídí John Marshall." Rhodan se na Guckyho zkoumavě podíval. „Říkáš Roi, a ne Danton. To je zajímavé, maličký. To se s ním tak dobře znáš?"

„No... to ani ne." Gucky se zatvářil zmateně. „Neznám ho o nic líp než ty. Ale Roi je prostě kratší."

„To je jistě důvod." Rhodan měl najednou pocit, že mu Gucky něco zatajuje.

Myšob jenom předstíral klid. Už deset hodin věděl, kdo je Roi Danton.

Došlo k tomu takto:

Roi Danton navštívil Rhodana na CRESTU IV a přivedl s sebou svého osobního strážce, obrovského Ertrusana Oro Masuta. Zatímco Danton rozmlouval s Rhodanem, Masut odlákal vždy zvědavého myšoba. Ertrusan měl u sebe malý přístroj, který ho chránil před odečítáním myšlenek.

Gucky mu na to brzy přišel, ale dělal, že nic nezpozoroval. Zlobilo ho to, a byl tím zvědavější, jaké tajemství před ním chce obr uchránit. Procházel se s Masutem hlavní chodbou a trpělivě odpovídal na jeho otázky.

„Naše loď je menší,“ řekl Masut po chvíli. „Je ale vybavená všemi možnými technickými vymoženostmi, na jaké si vzpomeneš. Kam se na nás hrabete.“

Gucky se zašklebil.

„To si jen myslíš, velikáne. Vždyť sis ještě CREST IV pořádně neprohlídl.“ Rychle přemýšlel. „Máte saunu?“

Masut přikývl.

„Samozřejmě. Roi Danton by byl v sauně pořád.“

„Hm.“ Gucky přemýšlel dál. Nějak přece musí na Ertrusana vyzrát. „Ale takový krásný bazén jako my určitě nemáte. Obkládaný mramorem a s nepřímým osvětlením.“

„Mramor? V kosmické lodi? To si vymýšlíš!“

„Jsou to samozřejmě jenom kachlíky, ale vypadají jako pravý mramor. Chceš

se podívat? Neuškodí nám, když se trochu smočíme. Tak pojd'. Tamhle je výtah...“

Masut následoval Guckyho jen váhavě. Nepřišel na CREST IV, aby se koupal. Když ale uviděl obrovský bazén s vodou zespoda prozářenou barevnými světly, obložený mramorovými kachlíky, neodolal pokušení. Gucky to na něm viděl.

„Pěkná věcička, co?“ lákal ho. „Báječná voda... a jak osvěží! Víš co? Já si tam skočím. Tamhle jsou kabiny. Ty tady počkáš?“

Masut se tvářil nešťastně.

„Ty se chceš teď hned vykoupat? To se smí?“

„A proč ne?“

„No, víš... možná bych... myslíš, že bych se mohl taky vykoupat? Té věčné sauny už mám dost. Je moc horká, a pod sprchou se zase musím všelijak natáčet, abych se namočil celý. Ale opravdové

vykoupaní..."

„Tak pojd' se mnou," lákal ho Gucky a zmizel v jedné z kabin. Etruscan následoval jeho příkladu. Vodě nedokázal odolat.

Když Gucky vklouzl do bazénu, Masut jenom v krátkých spodkách otálel na kraji. Gucky ho telekineticky postrčil a obr spadl do vody, až vysoko vyšpláchla.

Masut si ale jen tak nedal zkazit náladu. S hlasitým radostným výkřikem se ponořil do průzračných vln.

Gucky se opatrně pokoušel proniknout do jeho myšlenek, ale obr myslel jenom na báječné potěšení, které se mu tak nenadále nabídlo. Potápěl se, honil se za míčem, až nakonec těžce oddychuje přistál vedle Guckyho.

„Skvělé! Už jsem si dlouho takhle ne-zaplaval. Celou věčnost!"

„No, musíš přiznat, že máme přece jenom lepší loď. U Dantona můžeš mít leda saunu."

A právě v tom okamžiku si Masut vzpomněl na Roie Dantona.

Gucky z toho měl skoro šok. Najednou pochopil, proč mu Danton byl vždycky tak sympatický a proč mu připadal tak známý.

Roi Danton - byl syn Perry Rhodana!

Tohle netušil nikdo z Pozemšťanů.

„Snad nás nikdo nehledá," zavolal Gucky a mocnými tempy mířil ke skokanskému můstku. „Ještě jednou a pak z vody ven!"

Později, když se oblékali, už Gucky nedokázal myšlenky Etrusana odečítat. Nedovedl si vysvětlit, proč jinak tak spolehlivý osobní strážce předtím zklamal.

Bylo to z nepozornosti při potěšení z koupele, nebo to byl úmysl?

Ať to bylo cokoli, Guckymu to bylo jedno. Teď už věděl, proč Masut nosil přístroj na ochranu myšlenek.

Rhodana navštívil Danton ještě jednou, než začal útok. Došlo k tomu, když bylo z vlajkové lodi Svobodných obchodníků přestěhováno pět tisíc příleb. Domlouvali se na podrobnostech útoku. Danton se opět choval docela normálně.

Když už končili, objevil se Gucky se svým synkem Jumpym. Předstíral, že ho Dantonova přítomnost překvapila.

„Ah, monsieur - Comment allez vous?"

„Tres bien," odpověděl Danton bezděčně a na chvíli upadl do rozpaků. Zadíval se na Guckyho.

„Od kdypak mluvíš francouzsky?"

Gucky se zašklebil.

„Tohle je poprvé, králi Svobodných obchodníků. Myslel jsem že tím potěším urozeného potomka tak slavného rodu. Byla moje výslovnost chybná?"

„Mais non..." Danton se zadrhl a pokračoval: „Takový nesmysl! Mluvme rozumně..."

„Copak je francouzština nerozumná?" ptal se vyzývavě Gucky. „A já se s ní tak nadřel."

Danton se na něj pozorně podíval.

„Co měla znamenat ta narážka na můj slavný rod, maličký?"

Gucky zachytil Rhodanův udivený pohled a usoudil, že musí být opatrný. Nechtěl nic prozradit, jenom Dantona trochu napnout.

„Pane," řekl, „kdo vlastně je váš otec?"

Určitě ho znám. Vaše rysy, pane, mi připomínají jednoho mého starého přítele. Řekněte mi jeho jméno, určitě se rozpomenu."

Danton přešlapoval z nohy na nohu. Bezmocně se podíval na Rhodana, ale ten mu nepomohl. Zvědavě čekal, co z toho vzejde. Znal Guckyho.

„Klidně mi to můžete prozradit," popichoval myšob.

„Já svého otce sám neznám," zabručel nakonec Danton a ani se nesnažil skrýt své rozpaky. Vyhýbal se Rhodanovu pohledu. „Rád bych věděl, co je ti do toho, Gucky. Necítím se dobře, pánové. Musím se vrátit ke svým lidem. Kdy zaútočíme?"

„Za hodinu," odpověděl Rhodan, který už zřejmě zapomněl na to, co se právě odehrálo. „Nikam se netlačte. Máme vaše přílby, to stačí. Ještě jednou vám za ně děkujeme."

Roi Danton vyšel z můstku. Cestou ke dveřím se ještě ohlédl po Guckym, ale ten se jen nestydatě šklebil a mával mu. Úšklebek z jeho tváře zmizel, sotva se za Dantonem zavřely dveře. „Co to mělo znamenat, maličký?" zeptal se Rhodan.

„Ale nic, Perry. Jenom mě dopaluje, že se Roi pořád tváří tak záhadně, tak jsem dělal, že na něho něco vím. Sám jsi viděl, jak ho to vyvedlo z míry. Jeho původ musí být opravdu tajemný!"

Rhodan zvolna pokýval hlavou.

„Možná máš pravdu. Už jsem o tom taky přemýšlel. Abych pravdu řekl, je to podivné. Roi je mi sympatický, a přitom bych ho někdy

nejraději vyhnal z Mléčné dráhy - i s celou bandou těch jeho Svobodných obchodníků." Zavrtěl hlavou. „Někdy se sám v sobě nevyznám. Dřív jsem reagoval jinak. Může za to tenhle Roi Danton?"

Gucky věděl, že nesmí zacházet příliš daleko.

„Možná je chyba ve vás obou," zamumlal.

Jumpy se konečně dostal ke slovu. Nadýchl se a vyhrkl, co mu leželo na srdci.

„Dostáném ještě najíst, než to začne?"

Gucky se zatvářil omluvně.

„Je mi líto, Perry, ale ten chlapík myslí jenom na jídlo. Co s ním mám dělat?"

Rhodan se smál.

„Nakrm ho," doporučil. „Až se nají, přestane na jídlo myslet, doufám."

Tisíc světelných roků odtud stál Atlan před panoramatickou obrazovkou a pozoroval div, který se nabízel jeho očím.

V prázdném prostoru se vznášela planeta Danger XXVII, zelenohnědý svět s kyslíkovou atmosférou. Vypadala jako obklopená tisíci zářícími diamanty všech barev. Na panoramatické obrazovce imperátora se zobrazovalo spektrum barev jako nejúžasnější přírodní paleta.

A on, Atlan, sem přišel, aby tu nádheru zničil.

Právě v tom byl ale háček. To nebyla hra přírody, ale dílo protivníka, nejnebezpečnějšího ze všech. Každý z těch zářivých diamantů byl ve skutečnosti obrovitý hypnotický krystal, který mohl kdykoliv změnit svoji dráhu.

Atlan se podíval na hodinky.

Za deset minut začne útok.

Čtyři sta těžkých jednotek 14. svazu stálo připravených k boji. Jakmile bude vydán rozkaz k útoku, na všech planetách Danger dojde ke stejné akci. Jediným úderem budou zničeny krystaly i Perliáni.

Dvacet devět planet bude napadeno jedenácti tisíci loděmi.

Atlan se podíval znovu na hodinky. Ještě čtyři minuty.

Tihle Pozemšťané... přemýšlel Atlan. Převzali dědictví Arkonidanů, jsou skutečnými dědici vesmíru a umějí ho obhajovat.

Násilím, když to musí být, ale i po dobrém, diplomacií a s pochopením, když to jde.

Podíval se na obrazovku.

Tentokrát není dobrota na místě. Přílišná tolerance by znamenala zánik všech inteligentních obyvatel Mléčné dráhy. Rhodan dělá dobře, když postupuje tvrdě. Perliáni se vzdají, až jejich krystaly přestanou existovat.

Ještě jedna minuta...

Atlan kývl na kapitána. Od této chvíle všechno záviselo na velícím důstojníku, který přesně věděl, co má dělat. Stejně jako dvacet osm dalších kapitánů.

Ještě deset vteřin...

Planeta Danger XIV vypadala skoro stejně jako Danger I nebo Danger XXVII.

Bully rozdělil svých čtyři sta lodí tak, aby byla planeta zcela obklíčena. Na povel vyrazí všechny lodě najednou, začnou pálit ze všech děl a gigabomby z transformačních děl zničí krystaly. Pak teprve budou moci napadnout samotnou planetu.

Čekání bylo u konce. Bully dal znamení.

Danger XIV byla třetí planetou v soustavě žlutého normálního slunce. Byly na ní obrovské oceány, malé kontinenty a hustá atmosféra. Výpočty dokazovaly, že ty malé kontinenty jsou prostoupeny silnými krystalickými sloji. Kde měli Perliáni své přístřešky, to se zatím nevědělo. Však se ukážou, až jim půjde o krk.

První krystaly vzplanuly v ohni útoku.

Proč jenom musíme pořád ničit? pomyslel si Bully, když na obrazovce uviděl barevný ohňostroj. Proč nás k tomu vždycky někdo přinutí. Je to náhoda, nebo to má nějaký zvláštní důvod?

Bully zůstal se svými loděmi v bezpečné vzdálenosti od ničivých vln hypnotických krystalů.

Když byl útok na planetu dokončen, proměnila se Danger XIV v atomové peklo.

A totéž co tady stalo se i na všech ostatních místech.

Jenom na Dangeru I to bylo jinak...

Planeta Danger I byla neobydlená. Krystaly na povrchu byly zničeny. Perliáni zahynuli. Přesto byla ale mrtvá planeta nebezpečná. Jádro planety bylo složeno z dosud neporušených krystalů, jejichž záření mohlo ovlivnit miliony mozků.

Rhodan věřil Dantonovi, ale musel se přesvědčit, že jeho nové ochranné helmy jsou opravdu účinné.

Tak se stalo, že major Herm Wolters dostal rozkaz, aby se vydal s malou skupinou vyzkoušet helmy na Danger I.

Pověřený důstojník si vybral deset mužů, kteří by s ním šli třeba do pekla, kdyby to bylo nutné.

Skupina se blížila ke kráterům na povrchu planety a Wolters bedlivě pozoroval svoje lidi. Chovali se normálně, ale když se vzdálenost zkrátila na tisíc kilometrů, začalo se jejich chování měnit.

Důstojník McGee poznamenal:

„Zvláštní pocit, pane. Jako by se snažil někdo ledovýmá rukama ochromit přívod krve do mozku. Mohl by to být účinek krystalů?"

„Mohl by být," odpověděl Wolters a sáhl po své helmě.

„Bude lepší, když se připravíme. Nasadit ochranné helmy! Zatím je můžete nechat otevřené. Je to všem jasné?"

Malá loď klesala stále níž ke kráterům. Spojení s CRESTEM IV bylo bezvadné.

„Hypnotický účinek zmizel, sotva jsme nasadili helmy, pane," hlásil Wolters Rhodanovi. „Vypadá to, že fungují-"

„To budeme vědět teprve později, majore. Přistaňte na vhodném místě. Pokuste se najít vchod dovnitř. Zůstaňte venku co nejdéle a podávejte pravidelně zprávy."

„Rozumím, pane."

Pomocný člun klouzal ve výšce několika set metrů nad mrtvou krajinou. Posádka viděla stále totéž: krátery, lesknoucí se louže hmoty roztavené působením atomového žáru, hluboké trhliny a čerstvě nakupené hromady sutin. A zase jeden kráter vedle druhého.

„Tamhle jsou nějaké budovy," upozornil poručík McGee a ukázal dopředu. „Vypadají nepoškozené."

Nízké stavby se tiskly ke skalní stěně. Při prvním náletu zůstaly ušetřené, ale Perliány nebylo nikde vidět. Všichni zahynuli.

„Podíváme se tam, pane?" zeptal se seržant.

„Sem nebo jinam, to asi vyjde nastejno." Wolters zamířil k budově, zakroužil nad ní a přistál těsně vedle kráteru na kousku rovné plochy. Vypnul motor. „Pět z vás půjde se mnou. Ostatní tu počkají, až jim dám znamení."

Za chvíli už vystoupili na povrch planety Danger I major Wolters, poručík McGee, seržant Tamarov a další tři muži. Všichni měli nové bojové skafandry, vybavené antigravitačním projektorem, deflektory, které dávaly nositeli relativní neviditelnost, a osobními ochrannými

štíty. Poslední novinkou by vyrovnávač tepla, který umožňoval pohybovat se v žáru až dva a půl tisíce stupňů Celsia. Teplota uvnitř skafandru přitom byla stále snesitelná.

„Prohlídáme budovu, pane," sdělil Wolters silnou vysílačkou v člunu Rhodanovi. „Zřejmě tam nikdo není, ale je nedotčená. Třeba tam najdeme přístup do nitra planety. Přílby pracují spolehlivě. Vyřídíte Dantonovi náš dík."

„S tím ještě půl hodiny počkám," odpověděl Rhodan. Major Wolters se ušklíbl a pokynul svým mužům. Budova byla jen pár set metrů odtud. Po kamenité půdě se šlo dobře.

Místnosti uvnitř byly pusté. Všechny předměty, které nebyly z odolného kovu, z nich zmizely, a zůstaly jen jejich stíny. Nepředstavitelný žár je ve vteřině sežehl.

„Termální bomba," zamumlal seržant Tamarov. Wolters jenom přikývl. Čekal, kdy se projeví účinky záření hypnotických krystalů, ale čekal marně. Přílba od Svobodných obchodníků chránila na sto procent.

Poručík McGee se dvěma kadety prohledával zadní část budovy a udržoval s majorem rádiové spojení.

„Tady je něco jako výtah," ohlásil. „Slyšíte mě, pane?"

„Slyším dobře. Kde jste?" zeptal se major Wolters.

„Na konci chodby a vpravo, pane. Dveře už tu žádné nejsou a výtah byl asi taky poškozen žárem. Ale šachta vede pod povrch. Našli jsme to, co šéf chtěl."

„Přijdeme za vámi. Počkejte."

Budova byla postavena tak, že její zadní stěnu tvořila skála. Šachta výťahu byla vyvrtána do skály. Dveře shořely a Wolters stál před velkou pravoúhlou dírou. Tmavá šachta mizela v hloubce.

„Můžeme zapnout přístroje a snést se dolů, pane," navrhl Tamarov. „Bude to snadné."

„Radši bychom měli přenechat rozhodnutí šéfovi," namítl Wolters. „Měli jsme najít vchod do podzemí, a to se nám povedlo. Kromě toho jsme měli ověřit, jestli přílby fungují. To jsme také splnili. Zapomněl jsem na něco?"

„Měli bychom podat šéfovi zprávu, pane."

O pár minut později začala druhá fáze operace Blesk.

2.

V těsné kabině výsadkového člunu seděli Gucky, Jumpy, Gorašin a John Marshall. Stovka podobných člunů dopravovala na povrch planety Danger I pět tisíc Pozemšťanů z CRESTU IV. Další čluny přepravovaly divizi bojových robotů.

Malá kosmická loď dosedla blízko člunu majora Wolterse. Když čtyři mutanti s padesáti vojáky výsadku vylezli, běželi jim naproti tři muži v bojových skafandrech.

„Major a pět mužů jsou pryč - nehlásí se. Šli tamhle do té budovy...”

Marshall je vyzval, aby vše pověděli ještě jednou a v klidu. Kadet viděl, že mluví s velitelem mutantů, a poznal také Gorašina i oba myšoby. Dodal si odvahy.

„Pane, major se nehlásí. Rádiové spojení bylo náhle přerušeno, a když jsme za nimi šli do budovy, nikoho jsme nenašli. Jenom tu šachtu!”

„O jaké šachtě mluvíte?”

„Výtah, který vede pod povrch planety...”

„Jdeme dál! Wolters s pěti lidmi zřejmě sestoupil do šachty. Je možné, že bylo spojení přerušeno vlivem krystalů, ale také se jim mohlo něco přihodit. Gucky, nevnímáš žádné impulzy?”

„Nic, Johnne.”

Vojáci, kteří s nimi přistáli, zatím obsadili budovu. Našli v ní nejméně deset výtahů, které vedly pod povrch. Kterým z nich sestoupil major Wolters?

Marshall se rozhodl.

„Rhodan řekl, že máme jednat podle vlastní úvahy. Tak se pokusíme najít Wolterse. Ještě nemůže být daleko.”

Jumpy se držel otce za ruku. Mrtvá planeta se mu nelíbila. Strach samozřejmě neměl, jen nemohl potlačit bázeň z neznámého. Gucky zachytil jeho myšlenky, ale nic neříkal. On sám se také necítil zrovna nejlépe.

Jenom Ivan Ivanovič Gorašin spokojeně dusal prázdnou chodbou na nohách mohutných jako sloupy. Zastavil se před ústím výtahové šachty.

„Tady je to,” řekl. „Možná zrovna tudy zmizel Wolters.”

„To musíme nechat na náhodě.” Marshall posvítíl do hlubiny, ale paprsek nenašel dno. „Létací přístroje nás tam donesou. Ale musíme

se držet pohromadě!

A ještě něco: každý z vás mi hned dá vědět, kdyby na sobě pocítil účinky hypnózy! I ty nejslabší známky! Je to důležité!"

„Mám se dolů teleportovat?" nabídl se Gucky.

„Ať tě ani nenapadne!" Marshall byl neobvykle vážný. „Rozhodně se nesmíme rozdělit. Bylo by to příliš nebezpečné."

Pomalou klesali do hloubky. Stěny šachty byly holé a hladké. Světlo shora se rychle vytrácelo.

Gucky posvítíl dolů.

„Ta šachta nemá dno, abyste věděli. Vypadneme na druhé straně zase ven."

Trvalo ještě deset minut, než se jejich lampy konečně na něčem zachytily. Šachta skončila. Čtyři mutanti přistáli a byli rádi, že mají zase pevnou půdu pod nohama. Marshall se marně pokoušel o rádiové spojení.

„Je to jak jsem si myslel. Rádiové vlny jsou absorbovány. Vnímá někdo krystaly?"

„Přílby jsou prvotřídní," zněla odpověď. „Necítíme nic."

Od šachty se rozbíhaly chodby do všech stran. Drželi se pohromadě, aby se v tom bludišti jeden druhému neztratili. Tady už nebyly známky zkázy tak patrné jako na povrchu. Generátorová hala byla zcela v pořádku a pracovala bezvadně. Stroje dodávaly energii a kabely ji rozváděly.

„K čemu to je?" zeptal se Gorašin nedůvěřivě. „Proč je to zařízení v provozu, když už tu nikdo není?"

„Automatiku nikdo nevypnul," domníval se Marshall. „Stroje budou vyrábět energii pořád, když je nezastavíme. Ale proč bychom to dělali?"

Až mnohem později pochopili, k čemu energie sloužila.

Došli k další šachtě, která vedla do podzemí, ale tentokrát byl výtah v provozu. Byla to primitivní stará mechanická klec. Pro čtyři mutanty v ní bylo místa dost.

„Po Woltersovi a jeho lidech nikde ani stopa." Gucky se rozhlížel do všech stran. „Ani žádné impulzy. Rád bych věděl, jak je najdeme."

„Třeba se dostali na povrch jinudy," usoudil Marshall. „Věnujme se radši našemu úkolu. Jdeme dál!"

Výtah je svezl ještě několik kilometrů hlouběji do kůry planety.

Když se kabina konečně zastavila a mutanti z ní vyšli, stáli ve vysoké a široké chodbě, jejíž stěny se zeleně třpytily. Žíly krystalů zářily vlastním vnitřním světlem a umělé osvětlení bylo skoro zbytečné.

„Tak tady jsi," bručel John Marshall a pozoroval žíly, které se táhly uvnitř skály. „Krystal. A je živý!"

Opravdu, krystaly žily. Každá částice minerálu byla autarkním útvarem, který mohl být velmi nebezpečný, kdyby se s ostatními spojil v myslící hmotu.

„Teď tedy víme určitě, že Dantonovy štíty fungují na sto procent," uvažoval Gucky. „Vůbec necítím žádné hypnotické ovlivňování. Dřív by nám krystaly za pár vteřin rozmačkaly mozky, když by se jim zachtělo."

„My jsme mutanti," připomněl mu Marshall. „Nám nikdy nemohly krystaly tolik uškodit. Přesto jsem rád, že mám přílbu."

Gorašin sledoval své přístroje.

„Přitom jsme uprostřed pole intenzivního záření. Ale jeho zdroj je ještě hlouběji. Tady sice vystupují krystaly na povrch, ale hyperenergetické impulzy vycházejí odjinud."

„A nedají se zaměřit přesněji?" zeptal se Marshall, kterého to najednou velmi zajímalo. „Možná to je to, co hledáme."

„A co vlastně hledáme?" ptal se ironicky Gucky. „Víme to vůbec?"

„Vlastně ne přesně," odpověděl Marshall. „Když jsme zničili krystalické koule a Perliány, nebylo tím odstraněno nebezpečí beze zbytku. V žilách uvnitř planet Danger je uloženo mnoho krystalů, které se mohou shluknout a vydat se do Mléčné dráhy. Musíme tomu zabránit tím, že zlo vyhubíme od kořene. A kde máme hledat kořeny zla, to nám zrovna naznačil Gorašin."

Gorašin najednou poznamenal:

„Najednou funguje rádiové spojení."

Zrovna jsem zaslechl nějaké hlasy. Vypadá to, že byla zrušena uzávěra."

Marshall zesílil příjem na svém přístroji.

„Někde přece musí být!" uslyšel známý hlas. „Hledejte dál! Majore Grinelle, vy mě doprovodíte s deseti muži. Danton půjde na druhou stranu."

Byl to hlas Perryho Rhodana. Zřejmě nezůstal na CRESTU IV, ale zúčastnil se akce.

Marshall přepnul na vysílání a ozval se: „Pane, tady Marshall,

slyšíte mě?"

„Velmi jasně. Kde jste a proč jste se dosud neohlásili?"

„Jsme asi padesát kilometrů pod povrchem. Také nevíme, proč se spojení přerušilo. Teď zase funguje normálně. Můžete nás zaměřit?"

„Jdeme za vámi. Přístroje musí zůstat zapnuté. Už se ohlásil major Wolters?"

„Bohužel ještě ne, pane."

„Pokračujte v pátrání. Ale opatrně! Ostatní skupiny také zaznamenaly hyperenergetické záření. Musí vycházet z jediného zdroje."

Marshall slíbil, že si dají pozor. Šli dál. Dva myšobové prozkoumávali prostor před nimi, Gucky se občas teleportoval na krátkou vzdálenost. Při návratu hlásil:

„Asi dva kilometry před námi je výtah. Obrovská bedna pro transport materiálu. Použijeme ho?"

„Bude stejně dobrý jako každý jiný," rozhodl Marshall.

Za deset minut byli ve výtahu a klesali rychle do hlubiny. Za necelou půlhodinu sestoupili skoro o tisíc kilometrů. Spojení s Rhodanem fungovalo perfektně.

Pak se najednou ve vysílačce ozval nový hlas.

Seržant Tamarov se díval dolů do šachty.

Major Wolters uhodl, nač myslí.

„Nedá vám to, seržante? Vlastně nemůže škodit, když si ještě chvílku budeme hrát na pokusné králíky. Proč bychom tu měli čekat, až dá šéf rozkaz k útoku. Klidně se můžeme do té šachty podívat."

Zapnuli letový agregát a začali klesat do hloubky.

Stejnou cestou, jakou později použili mutanti, se dostali až do hloubky tisíc kilometrů. Spojení s povrchem sice neměli, ale to Woltersovi tolik nevadilo. Bylo mu jasné, že zvukové vlny pohlcuje záření krystalů.

Až do teď fungovaly ochranné přilby bezchybně. Najednou se zdálo, že už nedokážou zastavit cizí neznámé impulzy. Začaly propouštět první hypnotické vlny.

Když to major Wolters zpozoroval, bylo už skoro pozdě.

Pochodoval v čele skupiny vedle seržanta Tamarova. Pak šli tři kadeti a skupinu uzavíral poručík McGee s impulzním paprskometem připraveným ke střelbě. Neurčitý vrtavý pocit v hlavě byl zatím

nesitelný a činnost mužů neovlivňoval. Vpravo i vlevo zářily na stěnách zelené krystaly. Část hypnotických vln pocházela z nich, ale jen část.

„Záření je každým krokem silnější," stěžoval si ustaraně seržant.

„Však je helmy zadrží," uklidňoval ho major Wolters. „Nemusíme se bát."

„Došli jsme moc daleko. Takový rozkaz jsme nedostali, pane. Měli bychom alespoň nahoru poslat zprávu."

„Jak to máme udělat, když vysílačka nefunguje?"

Poručík McGee se nabídl: „Mohl bych se vrátit. Cestu najdu."

„Zůstanete tady, nesmíme se rozdělit," nervózně poroučel Wolters, kterého bolela hlava.

Přišli do pravoúhlé místnosti, z níž se rozbíhalo více chodeb. Neměli potřebné přístroje a nedovedli určit, z které strany přicházejí hyperenergetické impulzy. Tak se stalo, že se vydali nesprávným směrem.

Přes Woltersův rozkaz šel McGee pomaleji. Byl to zkušený a opatrný voják, který už prodělal řadu akcí. Byl dosud naživu jen díky tomu, že byl vždycky opatrný, když ho něco varovalo - jako zrovna teď.

Major Wolters se už nedal odvrátit od úmyslu probádat nitro planety na svou pěst. Podle názoru poručíka McGee to byla přehnaná horlivost.

Wolters překročil hypnotickou bariéru jako první.

V té chvíli přestala ochranná helma účinkovat.

Major ušel ještě několik kroků, pak zůstal stát a otočil se. Viděl, že za ním jde Tamarov a tři kadeti.

Poručík McGee zůstal stát.

„Pojďte," řekl Wolters bezvýrazně.

„Tak už pojd'te."

Ale McGee stál před neviditelnou bariérou a díval se na ně.

„Půjďte, nebo si mám pro vás dojít?" ptal se major.

„Ano, pane, pojd'te pro mě," přisvědčil McGee.

Major Wolters se pohnul směrem k němu, ale rázem se zastavil, jako by ho zadržela neviditelná ruka. Na zlomek vteřiny se zatvářil bezradně, ale hned byl zase chladný a nadřazený.

„Poručíku, okamžitě půjdete ke mně, to je rozkaz!"

„A já ho odmítám, pane," odpověděl McGee. Namířil na svého nadřízeného paprskomet. „Nepokoušejte se mě donutit. Vy už nejste svým pánem, pane. Ovládly vás krystaly. Cítím, že těsně přede mnou je hranice. Kdybych ji překročil, přestane přílba účinkovat. Ještě jste schopen samostatně uvažovat, pane?"

Major Wolters se i nadále tvářil bezvýrazně.

„Vy jste se zbláznil, poručíku! Pošlu vás před vojenský soud, jestli mě hned neposlechnete. Pojd'te sem ke mně!"

„Odmítám, pane."

Major Wolters z něho nespouštěl oči, když dával rozkaz jednomu ze svých mužů:

„Millere, zastřelte poručíka McGea."

Kadet Miller zbledl leknutím, ale během vteřiny se proměnil. Jako by najednou zestárl o mnoho let. Pomalu vytáhl zbraň a namířil na poručíka.

„Nechte toho, kadete Millere," poroučel mu McGee a raději ustupoval. „Víte stejně dobře jako já, že major Wolters už neví, co dělá. Krystaly ho dostaly, a vás taky! Pojd'te sem ke mně, je to jen pět metrů, a uvidíte, že mám pravdu. Jinak vás budu muset zabít, kadete Millere!"

Ale krystaly už kadeta zcela ovládly. Jeho prst se dotkl spouště.

Poručík McGee včas uskočil a zasáhl kadeta do nohy, protože ho nechtěl zabít. Miller zařval bolestí a upadl.

McGee se rozběhl a ukryl se za ohybem chodby. Opatrně vykukoval.

Wolters už na něho zřejmě zapomněl. V čele svých lidí pochodoval dál do chodby. Kadeta Millera nechal ležet a ani se po něm neohlédl.

McGee šel až k místu, kde tušil neviditelnou bariéru.

„Millere, slyšíte mě?"

Zraněný vzhlédl. Obličej měl stažený bolestí a šedivý strachem. Krystaly už se nestaraly o mozek, který jim nebyl k ničemu.

„Slyším vás, poručíku."

„Je mi líto, že jsem na vás musel vystřelit. Jste pod vlivem krystalů a byl byste mě zabil. Můžete si vzpomenout, kde na vás začaly působit?"

„Zrovna tam, kde stojíte. Nechod'te ani o krok dál!"

„Dám si pozor. A vy se musíte dostat ke mně. Do toho, člověče,

zatněte zuby a polezte. Jde to?"

Kadet sténal. „Zatraceně ztěžka, pane. Mířil jste dobře."

„Buďte rád. Kdybych nebyl dobrý střelec, už byste možná nebyl naživu."

Millerovi se podařilo doplazit se až k bariéře, kde už mu pomohl McGee. Rána bolela, ale nebyla životu nebezpečná. Poručík mu ji obvázal, jak to šlo, a posadil se k němu.

„Povězte, Millere, jaké jste měl pocity, když jste překročil bariéru?"

Miller chvíli přemýšlel a pak vyprávěl:

„Přišlo to docela náhle. Už předtím mě bolela hlava, to jste cítil nejspíš taky. Ale pak to bylo něco jiného." Někdo mě připravil o vlastní vůli a vnutil mi svoje rozkazy. Musel jsem dělat, co si přál.

Když mi major řekl, abych na vás vystřelil, prostě jsem to musel udělat. Nic mě nemohlo zadržet..."

„Jenom já," řekl McGee a přikývl. „A jenom násilím. Viděl jste, kam šel major a ti ostatní?"

„Odešli tamhle..." Ukázal dopředu, kde se chodba zahýbala.

„Chcete za nimi?"

„Ještě mě nemrzí život, Millere. Proti tomu, co je za bariérou, nechrání ani ty nové přílby. Snad to později dokážou mutanti. Musíme jim dát zprávu. Nikdo už nesmí vběhnout do téhle pasti. Snad najdeme cestu zpátky."

„Bolí mě noha," naříkal Miller.

„Seberte se, člověče, nebo tu pojdete. Musíte jít se mnou, to je vaše jediná šance."

McGee měl ale ohledy a nechal Millera nejdřív trochu odpočívat. Věnoval se zatím své vysílačce.

O několik vteřin později zachytil první signály.

„Je to poručík McGee s jedním raněným," řekl John Marshall.

„Musíme ho najít. Zaměřte ho, Gorašine."

Když se jejich měření protnula, Gorašin naznačil směr.

„McGee je tamhle, ale zdroj záření je na opačné straně. Co je důležitější?"

„Poručík a raněný mají přednost," rozhodí bez váhání Marshall.

„Jak jsou daleko?"

„Asi pět set metrů."

Našli poručíka i Millera a dozvěděli se, co se stalo. Protože

Rhodan byl se svými lidmi ještě daleko, vyhlásil Marshall přestávku na oddech.

„Za půl hodiny vás dovedeme zpátky až k výtahu, poručíku. A teď povídejte se všemi podrobnostmi, co se přihodilo. Potřebujeme to vědět.“

McGee vyprávěl. Nakonec řekl:

„Major Wolters chtěl bezpodmínečně jednat na vlastní pěst a ubrat vám trochu práce, to je vše. Nemohl tušit, že leze do pasti. Dostanete ho ven, vidíte?“

„Samozřejmě se o to pokusíme. Ale neodvážím se překročit bariéru bez patřičného zajištění. Máme měřicí přístroje. Gorašin se hned dá do práce, a za chvíli budeme vědět víc.“

Zjistili, kde přesně začíná silný hypnotický vliv. Impulzy se šířily chodbami jako kuželovitý štít.

„Taková uzávěra má nějaký pádný důvod,“ usoudil Marshall. „Za ní na druhé straně musí být něco důležitého. Jak se tam dostaneme?“

„Můžu se tam teleportovat,“ nabídl se Gucky.

„Ty zůstaneš tady,“ poručil mu Marshall vážně. „Je to příliš nebezpečné. Ostatně všimli jste si, že v takové hloubce není nijak velké horko? Určitě tu ještě někde funguje klimatizace.“

Gorašin řekl:

„Tahle chodba vede ke zdroji hypere-nergetického záření. Nemusíme hledat jiný přístup. V ostatních chodbách bychom také narazili na bariéry.“

„To se dá předpokládat.“ Marshall chvíli přemýšlel, pak zavolal Rhodanovi a poreferoval mu o posledních událostech. „Co máme dělat, když major Wolters zmizel?“

„Podívejte se po něm, ale pokud možno zbytečně neriskujte.“

3.

Zraněného kadeta předali u výtahu ošetřovatelům a poručík McGee se zeptal: „Mohu se teď k vám připojit, pane?“

John Marshall odpověděl:

„To není bohužel tak jednoduché. Vy nejste mutant, poručíku, a máte jen normálně vyvinutý mozek. V tomhle případě to nestačí. Jak naše zkušenosti ukázaly, mutované mozky jsou odolnější vůči hypnotickému vlivu, ať už máme ochrannou přílbu nebo ne. Jestli se nám podaří přejít hypnotickou bariéru, aniž nás krystaly hned vyřídí, nebudete nás moct následovat. Dopadl byste jako váš nadřízený.“

„Počkám, kdekoli mi přikážete.“

„Dobře, v tom případě souhlasím. Vyrazíme hned.“

Gorašin svým přístrojem vybral chodbu, která vedla ke zdroji pětirozměrného záření. Byli stále tisíc kilometrů pod povrchem. Teplota se neměnila. Další měření ukázala, že hlouběji pod nimi jsou obrovské zásoby krystalů.

Když ušli několik kilometrů, Gorašin řekl:

„Záření je silnější. Podle mého přístroje máme bariéru přímo před sebou. Tak dva metry.“

Zůstali stát. Nic neviděli, ale poručík McGee zneklidněl.

„Je to stejné jako v té chodbě předtím. Tlak v hlavě zesílil. Cítím to.“

„My žádný tlak necítíme, seržante, v tom je ten rozdíl. Ale dobře, že vás máme s sebou. Je vám jasné, že tady budete muset zůstat?“

„Počkám tu a budu dělat spojkou k Rhodanovi.“

„Dobře.“ Marshall vytáhl z kapsy kotouč tenkého lanka a jeden konec si uvázal k opasku. Druhý konec dal do ruky Gorašinovi. „Já teď půjdu dál. Jestli budou krystaly silnější než já a ovládnou mě, jednoduše mě stáhněte zpátky, i kdybych protestoval.“ Dal svůj paprskomet Guckymu. „Takhle to bude lepší, abych nedopadl jako chudák Miller. Jenom tahejte za provaz, to je vše. Tomu se nebudu moct bránit.“

Bariéra se nepodobala běžnému energetickému štítu, který nepropouštěl žádnou pevnou hmotu. Dalo se jí snadno projít. Bez ochrany se člověk hned dostal pod vliv krystalů. Ale také s helmou to trvalo jen pár vteřin, než člověk ztratil vlastní vůli a schopnost rozhodovat se.

S tím Marshall počítal, když do přehrady vstupoval.

Hned ucítil bolesti hlavy, ale za několik vteřin povolily. Krystaly nedokázaly ovlivnit mozek mutanta.

„Slyšíte mě?“ zeptal se Marshall.

Gorašin, Gucky, Jumpy a McGee byli jen deset metrů od něho, ale nereagovali na jeho otázku. Zvukové vlny touhle bariérou nepronikly.

John Marshall zůstal ještě několik minut v oblasti silného záření, pak se vrátil k ostatním.

„Nezdá se to nebezpečné,“ řekl. „Aspoň pro nás mutanty. Problém bude s dorozumíváním. V tom nám bude užitečný McGee jako spojka.“

Jeden z nás se vždycky vrátí sem před přepážku a bude ho informovat. McGee bude průběžně podávat zprávy Rhodanovi. Ten by sem měl brzy dorazit."

Gucky přistoupil až k místu, kde Gorašin vyznačil hranici. Pak se teleportoval o dva metry dál. Vrátil se spokojený.

„Viděli jste? Můžu se teleportovat. To mě uklidnilo."

„Mě taky," přidal se Jumpy.

Metr před neviditelnou přehradou si McGee sedl na zem.

„Já zůstanu tady a nehnu se odtud, ať se bude dít cokoli. Počítejte s tím, že vyhlásím poplach, jestli tu za hodinu nebudete zpátky. Souhlasíte?"

Marshall přikývl a vkročil do zóny mlčení. Naštěstí se mohli rádiem domlouvat aspoň mezi sebou, jenom navenek to nešlo. Zatím to mutantům nevadilo.

„Podle mých přístrojů je před námi ještě druhá bariéra, a její intenzita by nám mohla dělat potíže," zmínil se Gorašin.

„Uvidíme." Marshall si vzal zpátky svůj paprskomet, i když nepočítal s tím, že ho bude tady dole potřebovat. „Jsem připravený na překvapení."

A nemusel čekat dlouho...

Na stech různých místech pronikaly skupinky Pozemšťanů do nitra planety Danger I. Všude byly výtahy a šachty, které vedly dolů. Skoro se navzájem nelišily. A ještě něco měly společného: V hloubce tisíce metrů narazili všichni na hypnotickou bariéru. Kdo ji překročil, toho ovládly krystaly. Jediní, kdo se za ni odvážil, byli mutanti.

Perry Rhodan šel v čele skupiny vědců. Doprovázeli ho malý oddíl osobních strážců. Šli po stopách Wolterse a Marshalla. Po dvou hodinách našli čekajícího poručíka McGee.

„Co tornu říkáte, doktore Weismane?"

zeptal se Rhodan geologa, když jim McGee podal zprávu.

„Myslíte, že krystalické žíly pokračují do hloubky, nebo tady končí?"

„Nekončí v žádném případě, pane. Je jasné, že většina této planety je složena z krystalické hmoty. Jak to souvisí s hypnotickou bariérou, to vůbec netuším."

Rhodan se díval na chodbu, ve které zmizeli mutanti, a pocítil neobvyklý neklid. Hypnotická bariéra byla neviditelná. McGee sice řekl, že se někdo vrátí, aby nahlásil, co se děje, ale až do teď se nikdo

neobjevil.

Tlak v hlavě trval, ale dalo se to vydržet.

John Marshall šel v čele, následovali ho Gucky a Jumpy, kteří se drželi za ruce. Gorašin uzavíral skupinu.

Ušli přesně jeden kilometr, pak se zastavili.

Před nimi se prostírala rudá energetická stěna, která na obou stranách mizela ve skále. Gorašin zapnul svoje přístroje.

„To je zvláštní," řekl nakonec. „Není to obyčejná energetická stěna. A je taky úplně jiná, než za jakou zmizel major Wolters. Probíhá obloukovitě. Pokud to je koule, objímá několik set krychlových kilometrů. Zdroj záření, který hledáme, zřejmě leží uvnitř. Nejpravděpodobněji ve středu. Od nás to bude takových padesát kilometrů. Co teď?"

John Marshall rozhodl:

„Musíme dál až ke zdroji záření. Tam je to, co hledáme, srdce Dangeru I. Pokud chceme Danger zneškodnit, musíme zničit jeho srdce."

„Tak kupředu", zvolal Gucky ironicky. „Jednou stejně musíme zjistit, jak silné je to hypnotické působení. Jak bychom to mohli zjistit bez rizika?"

„Bohužel to skutečně bez rizika nejde, Gucky. Snad nás ty helmy ochrání. Já jdu. Jistěte mě zase lanem, kdyby můj předpoklad nevyšel."

Vykročil a přiblížil se k rudé stěně, dotkl se jí - a prostoupil ji.

Za okamžik byl zase zpátky.

A pak uslyšeli všichni ve svých mozcích povel, který se stereotypně opakoval:

„Vejděte! Chopte se moci! Otevřete svoji duši a pojd'te..."

Zároveň se scénérie za stěnou změnila. Kde dosud byla slabě osvětlená chodba, rozprostřela se nyní na pohled nekonečná plocha, nad níž se klenula modrá obloha. Oranžové slunce zapadalo za obzor a barvilo rajskou krajinu do růžová. Vlevo bylo vidět břeh modrého moře. Vlnky dorážely na písčitou pláž, o něco dál byly ostrůvky s tropickými stromy a rostlinami. Vpravo vystupovaly skály porostlé hustou džunglí. Ze skal se řítily hučící vodopády.

„Zkoušejí to všemi způsoby," řekl Gucky suše. Krystaly zobrazovaly lidem přesně to, co si sami představovali pod pojmem ráj. Chtěly je zlákat za rudou oponu. Byl to příliš průhledný záměr.

„Už chybí jenom nahé tanečnice," zavrčel Gorašin, a rychle zmlkl. Když dole pod vodopádem vyběhla skupina spoře oděných dívek. Netancovaly, ale skákaly do vody a potápěly se pod vodopád.

„To je vidět, nač Ivan myslí!" posmíval se Gucky. „Nechceš se na ně podívat zblízka?"

„To tedy ne," odmítl Gorašin. Jumpy vypnul prsa a lehce se chvějícím hlasem prohlásil: „Tak se tam podíváme my, tati."

Gucky sebou škubl, ale pak klidně řekl:

„Máš pravdu, synu. Kdo jiný by se lépe hodil pro tak riskantní podnik, než poslední z myšobů? Ale ty počkáš tady. Já půjdu a nejdřív to prozkoumám..."

Dřív než ho někdo mohl zadržet, přikročil k rudé oponě a prošel jí.

Gorašin skočil dopředu, natáhl ruku skrz hypnotickou bariéru a popadl Guckyho za límec. Trhnutím ho přitáhl zpátky a druhou rukou mu zasadil pohlavek. Ránu ztlumila přílba. Gucky se otřepal a řekl:

„Odpusťte, to bylo ode mě lehkomyšlné. Už se to nestane. Ale přesto nemáme jinou možnost: někdo tam musí jít!"

V mozcích jim ještě zněl příkaz:

„Vejděte! Přijměte moc! Otevřete své duše a pojd'te..."

Obraz se změnil. Uprostřed krajiny se náhle objevila zářivá chodba, jejíž vysoká klenba byla posázená velkými drahokamy. Diamanty fungovaly jako obrazovky, na nich se promítal obraz supermoderních měst, která žila rušným životem. V širokých třídách proudil provoz. Lidé se pohybovali na pásových chodnících, ve vzduchu létala nejrůzněji konstruovaná vznášedla. Na okrajích měst byly kosmodromy, kde neustále přistávaly kosmické lodi a zase startovaly.

Podivuhodná chodba uprostřed krajiny vypadala velmi reálně.

„Půjdu zpátky a dám zprávu poručíkovi McGeovi. Počkáme na Rhodana. On musí rozhodnout, co dál," prohlásil Marshall.

„Budeme tady čekat," řekl Gorašin.

Gucky se s Marshallem teleportoval k první bariéře, aby mu ušetřil cestu. Potěšilo je, že tu už našli Rhodana s jeho lidmi. Rychle vylíčili, co všechno zjistili, a jak očekávali, Rhodan jim zakázal další postup.

„Už jsou na cestě speciální roboti," řekl. „Budou tu co nevidět. Mají biologicky pozitronické mozky, takže reagují na hypnotické příkazy krystalů. Budete moci sledovat, co se s nimi stane, až projdou

bariérou. Podle toho se rozhodneme, co dál. Já jsem přesvědčený, že za bariérou je ukryto tajemství planet Danger."

Gucky se teleportoval zpátky ke Gorašinovi a Jumpymu, Marshall zatím zůstal s Rhodanem. Za půl hodiny roboti dorazili a Marshall je vedl přes první bariéru.

Biologicko-pozitronické mozky se v jistém směru podobaly mutovaným. Marshall to zjistil, když s pěti speciálními roboty prošel první bariérou. Krystaly na ně marně útočily. Roboti se o jejich hypnotické příkazy nestarali a poslouchali Marshalla.

Po deseti minutách došli k rudé opaně.

Gucky skepticky prohlásil:

„Nevěřím, že roboti mají smysl pro kouzlo vodopádů nebo rajských ostrovů. Myslím, že je nezajímají ani hezká děvčata. Krystaly by si měly zjistit, jaká jsou tajná přání robotů. Máte tušení, co je může zajímat?"

Gorašin se pokusil o vysvětlení: „Vsadím se, že roboti vidí jenom to, co vidět chtějí. Umí myslet a proto musí i něco cítit. Třeba si představují oceán dobrého strojního oleje."

Nikdy se nedozvěděli, co roboti viděli. Ale pět velkých kolosů se najednou bez rozkazu dalo na pochod a prošlo rudou energetickou stěnou.

Vešli do podivuhodné chodby. Čtyři mutanti zatajili dech. To co zažili, bylo jako zlý sen.

Chodba se začala měnit. Zmizela města na obrazovkách, ale zůstaly obrovské diamanty. Chodba se zeleně rozzářila. Byla skutečná a tvořily ji krystaly. Stěny se smrštily, strop se snížil, až se skoro dotýkal hlav robotů. Ti si toho vůbec nevšimli. Jejich pohyby byly najednou trhavé. Bylo jasné, že krystaly začaly ovládat organickou část jejich mozku.

A pak najednou krystaly udeřily.

Krystalická masa, tvrdá jako diamant, obklopila pětici robotů a uzavřela je mezi sebou. Protože byly krystaly průhledné, mohli mutanti všechno pozorovat. V několika vteřinách byli roboti z nejlepší oceli úplně rozmačkaní. Zbyla po nich jen hromada šrotu.

Během chvíle byla chodba zase v původním stavu. A hypnotické rozkazy se zase ozývaly a lákaly...

„Zatraceně," zaklel Gorašin. Vzpomněl si na majora Wolterse a

jeho lidi, kteří padli do téže léčky.

„Takhle by to bylo s námi dopadlo, kdybychom poslechli lákání," konstatoval Marshall. „Co teď? Je vůbec možné tuhle energetickou bariéru překonat? Pokud ne, musíme to vzdát."

„To nepřipadá v úvahu," rozhodně prohlásil Gucky. „Navrhnou ti něco, John. Skočím dovnitř a skočím tak daleko, abych celou chodbu nechal za sebou. Vráťím se hned zpátky, tak, aby se krystaly nestačily na mě zaměřit. Musíme být rychlejší než oni, a kdo by mohl být rychlejší než teleporter? Ani světlo není rychlejší."

„To musí rozhodnout Rhodan. Riziko je moc veliké."

„Ztrácíme jenom čas," naléhal Gucky. „Než to Rhodanovi vysvětlíme, uplyne nejméně deset minut. Zatím do té léčky může padnout plno dalších lidí. Může mě doprovodit Jumpy. Spolu to dokážeme."

Trvalo to ještě pět minut, než Marshalla přesvědčili.

„Vrátíte se hned zpět, jakmile ucítíte nějaké nebezpečí. Jumpy, budeš rozumný, ano? Slíbíš mně to?"

„Ano, strýčku Johne."

„Dobrá. Tak vám přeji hodně štěstí."

Gucky vzal Jumpyho za ruku.

„Za žádnou cenu se nesmíme rozdělit. Když jsme spolu, máme dvojnásobnou sílu. Na cestě zpět se musíme koncentrovat jenom na Gorašinu nebo strýčka Johna. Tak se každý skok musí podařit. Připraven, synku?"

„Připraven, tati."

Dva myšobové se odhmotnili. John Marshall a Gorašin upřeně hleděli na přelud rajske krajiny a do podivuhodného tunelu...

...a čekali.

Gucky se soustředil na zdroj hyperenergetického záření, který byl asi padesát kilometrů za rudou oponou.

S Jumpem se zhmotnili na kraji obrovské haly. Měla v průměru víc než pět set metrů. Klenutý strop byl aspoň dvě stě metrů vysoko. Byla to gigantická kopule, její stěny tvořila holá skála, protkaná žilami modrozelených krystalů.

A uprostřed haly spočívala krystalová koule sytě modré barvy, která měla asi padesát metrů v průměru.

Zářila a pulzovala - a žila.

Gucky byl připravený skočit zpět, ale nechtělo se mu to zvláštní místo hned zase opustit. Tušil, že narazil na řešení záhady, které Rhodan a jeho Pozemšťané tak usilovně hledali. Nechtěl se hned vzdát, a zatím Jumpymu ani jemu bezprostředně nic nehrozilo.

Dva myšobové pozorovali krystal.

Nebyl prostě oblý. Na povrchu měl tisíce výrůstků podobných ostnům, které byly u základny asi metr široké. Dlouhé byly až deset metrů a měly zašpičatělé hroty. V hale se vznášelo bezpočet malých krystalických koulí, které obrovský krystal obíhaly a stále znovu se dotýkaly hrotů jeho výběžků.

Byl to tak fantastický pohled, že se Gucky neodvážil ani pohnout. Lámal si hlavu nad významem toho všeho. Záhadná byla i skutečnost, že malé krystaly nedodržovaly žádné oběžné dráhy. Naopak, zdálo se, že žijí vlastním životem. Stále znovu se vracely k žilám ve stěnách haly a třely se o ně, jako by z nich čerpaly energii.

„Tati, bolí mě hlava čím dál víc...”

Gucky také cítil narůstající tlak na svůj mozek. Někdo se snažil zbavit ho vědomí, a Gucky tušil, zeje to velký krystal, srdce planety Danger I, a možná dokonce srdce všech planet Danger.

Johne, pomyslel si a doufal, že telepat jeho myšlenky zachytí, našli jsme to. Odpověz, jestli mi rozumíš. Rychle!

Vlastně ani nečekal, že se impulzy k Marshallovi dostanou, tím víc ho příjemně překvapilo, když vzápětí přišla odpověď:

Vraťte se, jestli vám hrozí nebezpečí. Kde jste?

Ve velké hale, padesát kilometrů od vás. Je tu obrovský krystal. Chce nás hypnotizovat. Dlouho to nevydržíme, ale zatím to jde.

Marshall se ptal:

Nemůžete ten krystal zničit?

Johne, má padesát metrů v průměru. Možná by to dokázal Gorašin, jestli ten krystal obsahuje vápník nebo uhlík.

Bolesti hlavy sílily. Marshall jim sdělil:

Dopravte k sobě Gorašina.

Gucky a Jumpy se soustředili na Marshalla a Gorašina, ale už to šlo ztěžka. Hypnotické vlivy krystalů je rušily. Byl nejvyšší čas, aby odtud zmizeli.

Když se zase zhmotnili, John Marshall a Gorašin je s úlevou přivítali. Gucky vylíčil, co objevili.

„Docela určitě je to mateřský krystal a mozek planety Danger I,”

usoudil Gorašin. „Jestli ho zničíme, pomůže nám to dál. Dokážeme to?“

„To se dozvíme za deset minut," řekl Gucky suše. „Dáme vědět Perrymu?“

„Doporučoval bych to," přisvědčil Marshall. „Vraťme se všichni k první bariéře. Můžete se teleportovat také odtamtud.“

Teleportovali se k Rhodanovi.

„Nevidím jinou možnost," řekl Perry Rhodan, když mu všechno vysvětlili.

„Souhlasím s vaším plánem. Kdo jiný by se k mateřskému krystalu dostal? A jak bychom ho zničili, kdyby to nesvedl Gorašin? Ale vraťte se hned, jakmile ucítíte, že se hypnotické impulzy stávají moc silné. Zkusili bychom to pak jinak. Třeba můžeme do centrály poslat bojové roboty, jejichž mozky jsou čistě pozitronické a krystaly jim nemohou ublížit. Dostanou rozkaz krystaly zničit.“

Gucky a Jumpy vzali Gorašina mezi sebe a spojili ruce. Jakmile došlo k tělesnému dotyku, koncentrovali se oba myšobové na svůj cíl - a zmizeli.

4.

Planetu Danger XIV z větší části pokrývaly vody. Obranné síly Perliánů na kontinentech byly zlikvidovány při prvním útoku Pozemšťanů.

Když Bully zjistil, že se obrana Perliánů zhroutila, dal povel k invazi. Čtyři výsadkové lodě zamířily k oválné pevnině, která byla téměř nedotčená. Bylo na ní jen jedno obranné postavení, které vyřídily dvě bomby.

Velitelem výsadkového člunu 33 byl plukovník Grayhound, a výsadkový oddíl vedl nadporučík Reinke. Člun 33 přistál v severní části oválné pevniny a nenarazil na žádný odpor. Grayhound zůstal s několika členy posádky na palubě, zatímco výsadkový oddíl pročešával okolí a hledal přístup do podzemí.

Nadporučík Reinke se ohlásil u velitele.

„Pane," řekl stručně jako vždy, „takhle se nikam nedostaneme. Dejte nám kluzák a ručím za to, že nejdéle do hodiny vchod do podzemí najdeme.“

Plukovník Grayhound se na něho chvíli díval, než odpověděl:

„Můj milý Reinke, já vás znám. Důvěřuji vám, a vím, že máte odvahu. Ale tady jsme na neznámé planetě, která je nepřátelská.“

„A kde je ten nepřítel, pane plukovníku?"

„Buď se ukryl, nebo už neexistuje. Ale já jsem teď neměl na mysli Perliány. Myslel jsem na ostatní živočichy, kteří tu pobývají, na zvířata. Neznáme jejich druhy a nevíme, čím mohou být nebezpeční. Pevnina je z větší části porostlá pralesem. Jak chcete najít vstup do podzemí?"

„Mám své metody, pane..."

„Ano, já vím." Plukovník chvíli přemýšlel a pak přikývl. „Dobře, dostanete kluzák. Ale slibte mi, že se nebudete pouštět do žádných pošetilostí. Nevyhledávejte nebezpečí, tentokrát žádná vyznamenání nezískáte. Stejně už jich máte dost."

Nadporučík Reinke se zašklebil.

„Já ano, ale moji lidé ještě ne. Děkuji, pane."

Grayhound zavrčel něco nesrozumitelného a vydal rozkazy. O deset minut později vzletěl kluzák s nadporučíkem Reinkem a pěti důstojníky k modré obloze planety Danger XIV.

Letěli k východu nízko nad zemí. Dole se prostíral zelený koberec lesů, v nichž se občas objevila jasná horská jezera. Tu a tam je vystřídala travnatá step.

„Pěkný kraj na dovolenou," prohlásil poručík Omara, který se staral o zaměřování. „Tamhle dole se pasou krávy!"

Krávami myslel čtyrnožce, kteří táhli v houfech stepí a nestarali se o kluzák letící nad nimi. Vypadali víc než neškodné.

„Třeba snášejí vejce," usoudil poručík Beck, známý svým pochybným smyslem pro humor. „Ta by ale musela být obrovská."

Skeptický poručík Omara na jeho vtip reagoval trochu podrážděně:

„Jen si dělejte legraci. Možná jsou tam dole draci, kteří plivou oheň."

„Ano, jako v pohádkách," zabručel poručík Bernot.

„Pohádky a pověsti není jedno a totéž," upřesňoval pedantický poručík Ruselli.

Nadporučík Reinke se hovoru neúčastnil. Nespouštěl z očí krajinu a všímal si každé maličkosti. Letěl těsně nad vrcholky stromů. Plukovníku Gray-houndovi Ruselli průběžně hlásil jejich polohu. Když doletěli nad severní pobřeží, zahnul na jihovýchod. Deset kilometrů od pobřeží se zvedaly první pahorky. Tam Reinke zpozoroval budovy. Zdály se neobydlené, a kluzák u nich přistál.

„Protáhnu si trochu nohy?" zeptal se Black.

„Taky se to tak dá říct." Reinke se podíval na Ruselliho. „Vy zůstanete v kluzáku a budete udržovat rádiové spojení s plukovníkem. My ostatní si prohlédneme ty budovy zblízka. To by v tom byl čert, aby tam nebyl výtah."

Nevzali si těžké skafandry. Bylo tu tropické klima, vzduch byl čistý a bohatý na kyslík. Drobný hmyz tancoval v rojích.

„Je tu krásně!" horoval Omara. „Opravdu by se mi tu líbilo o dovolené."

„Jen se moc předčasně neradujte," varoval ho pesimista Bernot.

Šli směrem k budovám a zbraně měli připravené. Nikde se nic nehýbalo, ale to ještě nic neznamenal. Nebylo vyloučené, že někteří Perliáni útok přežili a schovali se tady.

Budovy měly tvar kopulí, z nichž vyčuhovaly hlavně normálních děl. Jenom v prostřední budově odkryly zaměřovače paprskomety.

Muži prošli až na dvůr, který byl uprostřed skupiny budov, aniž někoho potkali. Vysílačkou se ujistili, že u kluzáku je také klid.

„Tady je vchod, rovnou pod kopulí. Žádné dveře, nic. Je to jako pozvání..." šeptal Black.

„To může být náhoda." Reinke se přesvědčil, že má zbraň odjištěnou. „Pojďme."

Okny pronikalo dost světla, a tak viděli širokou chodbu, která se táhla oběma směry. Chvilí váhali, pak Reinke zamířil doleva. Před nimi byly několikrát dveře a nebylo vidět, co je za nimi. Beck se pokusil jedny dveře otevřít, ale odolávaly.

Ve vzduchu se ozývalo zvláštní hučení, které přicházelo z velké dálky. Půda pod jejich nohama se jemně chvěla.

Omara začíchal.

„Voní to po kovu, oleji a elektřině. Kdyby se mne někdo zeptal, kde jsme,

řekl bych i se zavřenýma očima, že někde v elektrárně."

Chodba se zahýbala doleva, vpravo vedlo rozlehlé schodiště dolů.

„Hele, mají tu i sklep!" podívoval se Black. Podíval se dolů.

„Je tam šachta."

Reinke se zastavil u schodů a rozmýšlel se, když se ozvala vysílačka. To mohl být jen Ruselli.

„Co se děje?"

„Na střeše, nadporučíku, pohnulo se tam dělo... Pomalu se otáčí."

Za chvíli určitě bude mířit na kluzák a..."

„Ven! Rychle vypadněte z kluzáku!" zařval Reinke.

„Pane..."

„To je rozkaz, Ruselli! Utíkejte co můžete a najděte si úkryt."

Ruselliho odpověď už neslyšeli, ale za chvíli otřásla budovou silná exploze. Rozbitými okny se prohnala tlaková vlna. Reinke a jeho muži sebou plácli na zem.

Pak se zase rozhostilo ticho.

„Ruselli," křičel Reinke do mikrofonu. „Co je s vámi? Ohlaste se."

Z malého mikrofonu se ozvaly nejasné zvuky, pak někdo zakašlal. Konečně se ozval zajímavý hlas Ruselliho.

„Pane... kluzák je zničený. Tlaková vlna mě odhodila asi deset metrů, ale kosti mám celé..."

„Díky bohu, poručíku. Stačil jste dát zprávu veliteli?"

„Nestihl jsem to. Naše vysílačky v helmách jsou slabé."

„Pojďte za námi. Co dělá dělo?"

„Už se nehýbá. Myslíte, že to byla automatická obrana, pane?"

„Zřejmě ano. Pospěšte si, Rusel-li."

O deset minut později vkročil radista do chodby. Vypadal, jako by se plazil bažinou. Jeho kombinéza byla zabláčená a potřhaná.

„Nejdřív musíme vyřídit to automat tické dělo," rozhodl Reinke.

„Mohly by s ním být ještě potíže. Potom najdeme výtah do podzemí, a nakonec se vrátíme k výsadekovému člunu, jestli nás dřív nenajdou oni. Když se budou řídit posledními údaji, které jsme odvysílali po přistání, dostanou se k těmhle budovám."

Našli schodiště, které vedlo nahoru. V přístupu k dělu jim bránily kovové dveře. Reinke poslal ostatní do úkrytu a dveře roztavil. Trvalo mu to deset minut. Pak musel pět minut počkat, než zbytky dveří vychladly, aby se dostal dovnitř.

Dělo stálo ve velké kopuli a mířilo pořád ještě na místo, kde byl předtím jejich kluzák. Kontrolky svítily a v podstavci bzučela automatika.

„To bude chůt atomový granát," za-

mručel Reinke a otočil se. „Omaro, dejte mi granát. Vyhodíme to do povětří."

Nastavil časový spínač na pět minut a běžel za svými lidmi do úkrytu. Výbuch zatřásl celou budovou.

„A je po děle. Bylo by rozstřílelo i výsadkový člun, kdyby tady přistál," řekl Ruselli. „Co teď, pane? Kdybychom spojili svoje vysílačky, snad bychom se plukovníka dovolali."

Reinke nechtěl ztrácet čas.

„Nejdřív se podíváme, kam vede šachta. Určitě je to antigravitační výtah, jen jestli funguje!" Zalovil v kapsách a vytáhl kleště. „Hned uvidíme!"

Antigravitační výtahy byly uváděny automaticky v činnost, jakmile nějaký předmět přerušil neviditelný paprsek. Kleště padaly jen metr, pak náhle narazily na neviditelnou překážku, chvíli zůstaly viset ve vzduchu a pak zvolna klesaly dolů.

„Takže funguje," konstatoval spokojeně Reinke. „Jdeme na to. Zajímavé, zatím jsem necítil žádné účinky hypnózy. Dole to bude jistě víc znát. Bolí někoho z vás hlava?"

„Mé trochu ano," zabručel Omara. „Znamená to něco?"

„Řekněte mi, kdyby se to zhoršilo," řekl vážně Reinke. „Ostatní taky. Bolest hlavy je spolehlivý příznak, že krystaly vysílají impulzy. Na to si musíme dát pozor." Skočil do šachty a pomalu klesal. Ostatní ho následovali.

Klesali tri nebo čtyři kilometry, než zase ucítili pevnou půdu pod nohama. Teď už si stěžoval na tlak v hlavě i Black. Byla tu tma, ale když si posvítili, našli ve stěnách první krystalické žíly.

Omara se zastavil.

„Já už nemůžu dál, nadporučíku. Už to nevydržím. Je to čím dál horší. Zblázním se z toho."

„To nemohou dělat jen ty žíly," usoudil Reinke. „Jak jste na tom vy, Blacku?"

„Navrhuji, pane, abychom se vrátili. Nikdo nás sem neposílal. Měli jsme jenom najít vchod, a to jsme udělali."

„Black má pravdu," souhlasil Ber-not.

Reinke se rozhodoval rychle.

„Omara, Black, Bernot a Ruselli se vrátí a počkají nahoře v budově. Bečku, vy se mnou půjdete dál. Bernote, přebíráte velení. Kdybychom se do dvou hodin nevrátili, vrátíte se k výsadkovému člunu. Dávejte signály rádiem, třeba vás uslyší."

Bernot váhal.

„Nevím, nadporučíku, jestli bychom neměli všichni spolu..."

„Jděte už, Bernote. Já vím, co dělám. Pojd'te, Bečku, a mějte

paprskomet připravený. Třeba jsou tady dole ještě nějakí Perliáni."

Bernot pokrčil rameny a vykročil. Ještě se ohlédl, ale Reinke a Bečka už pohltila tma.

Vrátili se na povrch a čekali ne dvě, ale celé čtyři hodiny. Létací přístroje z nějakého neznámého důvodu nefungovaly.

Reinke a Beck se neobjevili. Hyperenergetické impulzy mezitím tak zesílily, že sestupovat pod zem by se rovnalo sebevraždě. Bernotovi nezbylo než dát povel k návratu. Zkoušeli ještě dovolat se rádiem, ale jejich vysílačky byly příliš slabé.

Pochodovali na severozápad, směrem k moři. Bylo před nimi deset kilometrů cesty pralesem, bažinami a ste-pí.

Nadporučík Reinke a poručík Beck daleko nedošli.

Asi po třech stech metrech našli mechanický výtah a sjeli ještě deset kilometrů dolů. Pak na ně naplno zaútočily hypnotické impulzy. Na návrat bylo pozdě.

Krystaly jim sevřely hlavy jako do kleští, až se jim zdálo, že jim puknou, a vnucovaly jim podivné příkazy, zbavovaly je vlastní vůle. Reinke se bránil, jak to šlo.

„Bečku, proboha, pojd’te odtud! Rychle, pospěšte si!”

Ale Beck zůstal stát, prohlížel si svůj paprskomet - a pak jej zahodil.

Bezvýrazně prohlásil:

„Už nebudeme nic bořit. Napříště budeme jen znovu stavět, co jsme zbořili. Až pro nás přijdou ostatní, zničíme je. Pojd’te, Reinke...” A šel dál.

Reinke se pokoušel posbírat poslední zbytky své vůle. Rozběhl se opačným směrem, ale pak se náhle zastavil, jako by vrazil do zdi.

„Beck má pravdu,” zamručel. „Musíme stavět.”

A vydal se za Běčkem. Sešli se u výtahu, který je odvezl nahoru. Po dlouhém putování nekonečnými chodbami došli k antigravitační šachtě a vystoupili na povrch. Zcela ovládní vůlí krystalů pochodovali k automatické stanici, která už celá léta nebyla obsazena. Uvnitř byly v činnosti obrazovky a Reinke s Běčkem na nich uviděli čtyři důstojníky, kteří se od stanice vzdalovali.

Nepoznali je.

„Tamhle jde nepřítel,” řekl Beck s nenávistí. „Až se vrátí, zničíme ho.”

Poručík Bernot nařídil přestávku na odpočinek po hodině pochodu.  
„Tak jak se vám líbí dovolená, Oma-ro?“ zeptal se škodolibě Black. „Přitom

jsme přešli teprve step. V pralese to nebude tak pohodlné.“

Omara neodpověděl. Hrál si s přijímačem telekomu.

„Myslím, že jsem zachytil nějaké signály,“ řekl.

Ozval se kluzák, který je hledal. Rychle udali svou pozici, a brzy kluzák přistál. Letěl v něm seržant Duncan, a byl sám. Bylo samozřejmé, že se vrátili k opuštěným budovám, kde zůstal Reinke a Beck.

Když přistáli, uviděl Bernot někoho v budově. Připravil si hned paprskomet a vyskočil z kluzáku. Ostatní čekali. Bernot přebíhal od jednoho úkrytu ke druhému, ale pak se s úlevou vztyčil. Šli mu vstříc nadporučík Reinke a poručík Beck. Nadšeně na něj mávali.

„To jsem rád, nadporučíku,“ volal blaženě Bernot. „Už jsme mysleli, že vás mají v moci krystaly.“

Reinke se nevesele usmál.

„Taky měly, aspoň pokud si pamatujeme. Kdybyste byli přiletěli o chvíli dřív, stříleli bychom na vás. Na rozkaz krystalů jsme vás měli zabít.“

Bernot zbledl.

„A proč jste to neudělali?“

„Protože hypnotický tlak najednou zmizel a byli jsme zase svobodní. Stalo se to zčistajasna.“

„Jak je to možné, pane?“

„Nemám tušení. Jestli je to tak na celé planetě, nemáme se už čeho obávat. Musím hned mluvit s plukovníkem!“

Seržant Duncan velitele zavolal.

„Tak co?“ zavrčel Grayhound s ulehčením. „Vysloužili jste si další metály?“

„Našli jsme přístup do podzemí, pane. Trvalo to trochu déle, ale teď je po nebezpečí. Dá se tu pohodlně přistát. Přiletíte s výsadkovým člunem?“

„Počkejte tam na nás,“ řekl Grayhound.

5.

Gucky, Jumpy a Gorašin se zhmotnili v hale s mateřským krystalem. Myšobové hned poznali, že se tu něco změnilo. Podivný útvar se chvěl, rozpínal se a zase stahoval. Ostny se škubaly a

kroužily. Malé krystalové kuličky obíhaly rychleji.

Gorašin užasle zíral na podivuhodné divadlo. Úplně zapomněl, proč sem přišli. Myšobové cítili sílící tlak v hlavách.

Obrovský krystal se barvil tmavou červení.

„Tak dělej, Gorašine!“ sykl Gucky. „Vyříd' ho!“

Ale velký mutant s dvěma hlavami stále ještě váhal.

„Zatraceně! Nejde to! Nemůžu se soustředit...“

Gucky vzal Jumpyho i Gorašina za ruce.

„Skočíme zpátky!“ zavelel. Ale nic se nestalo. Nedokázali se teleportovat. Hyperenergetické impulzy ovládly jejich mozky a zbavily je nadpřirozených schopností.

Gucky se v zoufalství pokoušel spojit se s Marshallem telepaticky, a naštěstí se mu to povedlo, i když slabě.

„Mateřský krystal... útočí na nás! Je to řídicí centrum celé planety. Nemůžeme nic dělat...“

„Zkuste ho zničit!“

„Gorašinovi to nejde!“

„Tak to zkuste paprskomety!“

Telepatické spojení se přerušilo.

Gucky se obrátil ke Gorašinovi a řekl nahlas:

„Střílej, než nás dostane!“

Sám už také vytahoval zbraň z pouzdra na opasku. Všichni tři cítili tlak, který na ně působil. Stálo je velké úsilí, aby zvedli zbraně a namířili na podivuhodný krystal. Museli se přinutit, aby stiskli spouště.

Výheň zasáhla mateřský krystal, rozlila se do všech stran a začala horninu tavit. Krystal sice nemohl odolat náporu energie, ale bránil se.

Najednou popadla všechny tři mutanty vlna nenávisti. Nebyla to nenávist ke krystalu, ale prudký vztek na sebe navzájem. Gorašin obrátil paprskomet na Jumpyho, který stál vedle něho. Nevystřelil. Jeho prsty odmítly stisknout zbraň. Byl ovládán dvěma protichůdnými pocity a rozkazy. Věděl, že Jumpy je jeho přítel. Zároveň mu něco říkalo, že je to jeho nepřítel a že ho musí zabít.

Co byla pravda?

Vzpamatoval se a začal znovu střílet na původní cíl.

Skoro polovina mateřského krystalu už byla zničena. V hale stoupla teplota na víc než dva tisíce stupňů. Chladicí zařízení v jejich skafandrech pracovalo naplno. Od stropu kapal roztavený kov a tvořil

velké louže. Viditelnost se stále zhoršovala.

„Impulzy z krystalu slábnou," supěl Gucky. „My to dokážeme!"

Barva krystalu se začala měnit. Nejprve ztmavl, pak zbledl a zprůsvitněl. Vypadal jako obrovský drahokam.

Z mateřského krystalu se stávalo něco jiného, ale mutanti ještě netušili, co to je. Stáli tam a nevěřicně zírali na ten zázrak. Všechno se změnilo, i bolest hlavy zmizela.

„Krystal zemřel," uvažoval Gorašin.

„Vypadá jako rubín," poznamenal Jumpy.

„Co ty víš o drahokamech?" divil se Gucky a díval se nevěřicně na svého syna. „Já nerozeznám jeden od druhého."

„To patří ke vzdělání gentlemana," uštěpačně mu vysvětloval Jumpy.

Gucky se zamračil, ale nezlobil se. Pokusil se navázat telepatický kontakt s Marshallem. K jeho údivu se mu to ihned podařilo.

„Zvládli jsme to," hlásil. „Krystal se zmenšil na polovinu, hypnotické impulzy ustaly. Co se děje u vás?"

„Tady také žádné impulzy. Krystaly ve stěně se barví do růžová."

„Co říkáš? Růžově? To je zvláštní!"

„Vraťte se, Gucky. Třeba se děje něco, o čem ještě nevíme.

Pospěšte si."

„Podle rozkazu!"

Naposled se podívali na krystal. Ten se už neměnil. Teplota pomalu klesala a skála byla zase pevná.

Gucky a Jumpy vzali Gorašina za ruce a teleportovali se zpět k Marshallovi.

„Doktore Weismane, máte nějaké vysvětlení toho všeho?" žádal Rhodan.

„Vysvětlení může být víc," odpověděl klidně vědec. „Jedno z nich je pravděpodobně správné."

Bariéry už neexistovaly a vojáci procházeli prázdnými chodbami, v jejichž stěnách bylo vidět žíly bledě růžové horniny.

„Předtím byly modrozelené," poznamenal Marshall. „Takhle se změnily, když zanikl mateřský krystal."

„Ta barva je mi povědomá," mumlal Rhodan.

„Pane," ozval se major Grinell, „dostal jsem rádiem zprávu z CRESTU IV. Hlásí, že před dvaceti minutami byl zachycen velmi silný impulz. Vyšel z planety Danger I a rozšířil se do všech stran."

Rhodan se podíval na hodinky.

„Před dvaceti minutami se začal měnit mateřský krystal. Myslíte, doktore Weismane, že to spolu souvisí?"

„Nepochybně, pane. Silný impuls vyšel z mateřského krystalu a byl to svým způsobem povel pro všechny ostatní krystaly. Dá se předpokládat, že směřoval na ostatní planety Danger. Podle mého názoru se i tam něco změnilo."

Rhodan mlčky přikývl. Musel teď počkat, až to potvrdí zprávy z dalších částí flotily, rozmístěných kolem planet Danger. Bylo mu divné, že by ojedinělá akce sprovedila ze světa obrovský problém.

Když se vraceli k povrchu, prošli kolem zvláště mohutné žíly růžového krystalu. Rhodan se zastavil a v očích mu zasvítilo poznání.

„Oč jde?" zeptal se Marshall.

„Začínám tušit, co se stalo," odpověděl zvolna Rhodan. „Jestli se nemýlím, dostali jsme od mateřského krystalu neocenitelný dar."

Marshall se pokusil vyčíst jeho myšlenky, ale byly zablokovány proti telepatii. Neodvážil se do nich vtírat. Gucky je vyčetl za pár vteřin, ale nechal si to pro sebe.

6.

Když prošel vesmírem rozkaz mateřského krystalu z planety Danger I, na všech osmadvaceti planetách Danger ustaly zároveň hypnotické impulzy. Výsadežnické oddíly mohly bez nebezpečí proniknout do nitra planet a zneškodnit základny Perliánů, pokud ještě existovaly.

Krystaly už nemohly škodit.

Rhodan shromáždil na CRESTU IV všechny vědce a podrobně jim referoval, co se přihodilo na planetě Danger I. Pak je požádal, aby vyslovili své názory.

Doktor Weisman, který s Rhodanem sestoupil do nitra planety, řekl:

„Shrňme nejdřív známé skutečnosti. Když mutanti začali střílet na mateřský krystal, pokoušel se přemoci je hypere-nergetickými rozkazy, ale zjistil, že na ně neúčinkují, a vzdal boj. Aby nebyl zcela zničen, proměnil se. Napřed ale vyslal příkaz ostatním mateřským krystalům, aby se rovněž proměnily. Krystaly přestaly existovat ve své původní podobě. Zemřely."

V té chvíli vstoupil do místnosti Roi Danton se dvěma Svobodnými obchodníky. Dostali svolení zúčastnit se konference.

Danton zaslechl poslední slova.

„Nová podoba krystalů je známá!" zvolal a posadil se hned vedle Rhodana. „Krystaly se všude proměnily v ryzí howalgonium!"

Všichni zaraženě mlčeli. Howalgonium, prvek vyzařující v pěti dimenzích. Vůbec nejcennější prvek v kosmu!

Rhodan přisvědčil. „Myslel jsem si to," řekl prostě. „Ale připadalo mi to tak fantastické, že jsem tomu nemohl uvěřit. Jak jste na to přišel, Dantone?"

„Kdo by mohl lépe znát howalgonium než já? Copak jste mi vy sám nepřenechal planetu Rubin v Roiově soustavě? Na té se howalgonium našlo. Ale co je to proti všem planetám Danger dohromady?"

Gucky se v pozadí začal hihňat. Šklebil se, jako by ho něco bolelo.

„Co znamená to hloupé chichotání?" ptal se zlostně Danton.

Gucky se smál, až plakal.

„Rhodan vám přenechal jedno vajíčko, milý příteli. Jedno jediné malinkaté vajíčko. A co potom Rhodan našel? Celou slepičí farmu, a v ní víc vajec, než může sníst za celý život. Copak to není k smíchu?"

„Já na tom nic směšného nevidím! Mohl by mi přenechat aspoň jednu z planet Danger. Jako splátku za ochranné přílby."

„Vždyť to zůstane v rodině," řekl se smíchem Gucky.

Danton sebou trhl a pátravě se na myšoba podíval, ale neodvážil se ho zeptat, jak to myslí. Co když Gucky něco ví?

Rhodan se znovu obrátil na doktora Weismana.

„Vyvodil jste z toho všeho ještě nějaké závěry?"

Doktor Weisman pokrčil rameny.

„Závěrů, kolik chcete. Nebezpečí je zatím zažehnáno. Nevíme ale, kolik krystalů ještě zůstalo ve volném prostoru a je snad řízeno inteligentními bytostmi. Také nevíme, co mají Perliáni ještě v úmyslu a jak se budou mstít. Nezapomínejte, pane, že Magellanova mračna jsou jejich domovem a my z nich známe zatím jen malou část."

„To jsou problémy," připustil Rhodan, „kterými si ještě budeme v budoucnosti lámat hlavu. Ale ne dnes."

Tím porada skončila.

7.

CREST IV pořád ještě kroužila kolem planety Danger I. Také ostatní lodě zůstávaly na svých pozicích. Od Atlana a Bullyho přišly uklidňující zprávy. Akce v podstatě skončila.

Lod' FRANCIS DRAKE se jako obvykle držela poblíž CRESTU IV. Její velitel, záhadný Roi Danton, Rhodana ještě jednou navštívil a dojednal s ním dodávku dalších ochranných přileb. Byl přesvědčen, že tato osvědčená pomůcka se bude ještě hodit. Nebezpečí hypnotických krystalů ještě nepřestalo zcela existovat.

„Vy se stejně pořád držíte nablízku," řekl Rhodan ironicky, „takže s dodávkou nebudou potíže. Nebo snad máte v úmyslu odletět někam jinam?"

„Když se mě tak přímo ptáte, vznešený vládce Mléčné dráhy, odpovím také přímo: ne, to nemám v úmyslu. Pardon, grandseigneur - tedy pokud dovolíte."

„Copak mi zbývá něco jiného?" Rhodan si vzdychl. „Vy jste zvláštní člověk, Dantone. Kdy už konečně odhodíte masku?"

„Kdo vám řekl, že vůbec nějakou nosím?" Danton se předklonil. „Snad ten malý drzý myšob?"

„Nikdo mi to neřekl, Dantone. Ale to pozná i slepý, že si na něco hrajete. Jednou na francouzského šlechtice, podruhé na docela normálního člověka, jako dnes. Kdo jste ale doopravdy?"

„Jsem Roi Danton, král Svobodných obchodníků," řekl Danton hrdě. Pak sebou ale polekaně trhnul, když se uprostřed Rhodanovy kabiny, kde spolu rozmlouvali, objevil Gucky. Netvářil se nijak mírumilovně, takže Rhodan pochopil, že už jim zase četl myšlenky.

„Tak já jsem malý drzý myšob, co?"

zeptal se zlostně Dantona a založil si ruce v bok. „Vy jste si asi myslel, že mě odstraníte, když mi pověsíte na krk toho vašeho Oro Masuta? Omyl, můj milý. Umím se docela dobře s někým bavit a být přitom myšlenkami docela jinde."

„To umí leckdo," přerušil ho Danton, když se vzpamatoval z překvapení. „Vyřídil vám Oro pozvání?"

Gucky se posadil.

„Vyřídil. Ještě nevím, jestli ho přijmu."

„Pozvání k prohlídce bazénu na FRANCISU DRAKEOVI - kdypak se taková příležitost naskytne? To je mimořádná čest, můj malý příteli."

„Já si jí také vážím, ale nevím, proč by bazén na FRANCISU DRAKEOVI měl být lepší než bazén na CRESTU IV."

„To se dozvíte. Proto vás zveme."

„Už jsem byl na vaší lodi často..."

„...ale v bazénu ještě ne," nenechal ho domluvit Danton. „Kde vlastně zůstal Oro?"

Gucky se na chvíli zadíval do zdi, pak se zašklebil.

„Je na cestě sem. To je výborný osobní strážce. Vyčenichá na pět set metrů, kde je jeho pán." Začichal. „A to přesto, že jste se dneska nenaparfémoval."

Danton se opovržlivě ušklíbl. Rhodan se usmíval a vzhlédl, když někdo zaklepal. Vešel mladý důstojník a ohlásil, že by někdo chtěl mluvit s panstvem, nějaký obrovský chlap, který nepatří k posádce CRESTU IV.

„To může být jen Oro," prohlásil Danton.

„Je to on," potvrdil Gucky, zatímco Rhodan dával důstojníkovi pokyn, aby návštěvníka pustil dovnitř. „Přivedl ho sem jeho instinkt."

V další chvíli vstoupil do kabiny Ertrusan. Musel se shýbnout, aby prošel dveřmi. Jediným pohledem se přesvědčil, že je všechno v pořádku. Zdvořile požádal Rhodana, aby se směl posadit.

„Na tvém místě bych nemyslel na takové neslušné věci", varoval ho Gucky, který sledoval myšlenky Oro Masuta i přes jeho ochrannou helmu. „Nikdo nechce tvému pánu ublížit."

„Přijmeš to pozvání?" přímo se zeptal Masut.

Gucky přikývl.

„Jenom tehdy, když bude smět jít i Jumpy."

„Ten už si balí plavky," informoval ho vážně Masut.

„Komická část oděvu, pokud smím říct své mínění."

„Tak do toho," zvedl se Gucky. „Já už mám plavky připravené."

„Musím ještě něco domluvit s Dantonem." Rhodan se podíval na hodinky.

„Nebud'te tam dlouho."

Také Oro Masut vstal.

„Brzy je přivedu zpátky nepoškozené, pane."

Opustil s Guckym kabinu. Jumpyho potkali na cestě k pozorovací věži, odkud se chtěli teleportovat. To si vymínil obrovitý Dantonův hlídač.

Jumpy byl připraven nejrychleji. Sundal uniformu a převlékl se do plavek. Pobíhal na svých krátkých nožkách mezi oběma, až nakonec vyskočil Masutovi na ramena a nechal se nést.

„Chtěl bych vědět, kdo vymyslel tu bláznivou teorii, že nohy jsou dobré na chůzi. Proč, když se můžeme teleportovat?"

„Podporuje to krevní oběh," poučil ho blahovolně Masut.

„Plavání ti také prospěje."

V kopuli se zaměřili na loď FRANCIS DRAKE a teleportovali se.

Rhodan vzal Dantona s sebou do jídelny na vědeckou konferenci, která měla vyřešit poslední nejasnosti. Hlavní slovo měl doktor Weisman. Vášnivě obhajoval svůj názor, že nebezpečí z krystalů již pominulo.

Danton seděl vedle Rhodana mlčky a diskuze se neúčastnil.

Zprávy, které podávaly jednotlivé svazy, byly skoro identické.

Potvrzovaly, že mateřský krystal na Dangeru I byl hlavním centrálním orgánem.

I na to měl doktor Weisman svůj vlastní názor.

„Pánové, nemůžu tvrdit, že to není pravda.

Ale jsem přesvědčený, že proces přeměny mohl být vyvolán kterýmkoliv krystalem a to na každé planetě Danger. Krystal, který se první ocitl v nebezpečí, mohl vydat příkaz k přeměně. Dokázat to ale nemůžu."

Profesor Artnor povytáhl obočí.

„Z toho, co se stalo, můžeme soudit i na něco jiného. Totiž na skutečnost, že Perliáni byli bez pomoci vydáni na pospas zvůli krystalů. Když mateřský krystal rozhodl o přeměně, rozhodl tím zároveň o záhubě Perliánů. Všichni zemřeli, když vybuchly jejich časové oči."

„Zcela správně," souhlasil doktor Weisman. „A ještě..."

Danton šťouchl loktem do Rhodana.

„Copak na tom všem ještě záleží, pane?"

„Záleží, a velmi mnoho, Dantone. My přece nevíme, jestli v Magellanových mračnách nejsou další planety Danger. Jestli jsou, budou se nám naše zkušenosti hodit."

„Snad máte pravdu." Danton ještě chvíli posлуouchal, pak řekl tiše, aby ho slyšel jen Rhodan: „O zázilce dalších příleb si promluvíme, až se to bude hodit. Dovolíte, abych se teď rozloučil?"

„Nerad bych byl nezdvořilý," odpovéděl Rhodan sarkasticky, „ale opravdu nic proti tomu nemám."

Danton se ušklíbl.

„Ještě se uvidíme."

„Počkejte, Dantone. Půjdu s vámi. Doprovodím vás do hangáru."

„Jste velmi laskav, grandseigneur," řekl Danton a byl by se málem sklouzl zpátky do role dvořana ze staré Francie. V posledním okamžiku se vzpamatoval. „Těší mě, když se se mnou jedná jako s vítaným hostem. Dokonce i při odchodu."

Vstali a odešli z jídelny. V hangáru si podali ruce - otec se synem, aniž o tom otec věděl.

„Bud'te zdrav, pane," řekl Danton, když vstupoval do malého člunu. „Myslím, že se brzy zase uvidíme, a doufám, že si budeme čím dál víc rozumět. Odpusťte mi moje drobné podivnůstky. Doufám, že pro ně najdete porozumění."

„Aspoň se o to snažím," připustil Rhodan a oplatil Dantonovi stisk ruky s bezděčnou srdečností. Měl toho tajnostkáře z duše rád, i když mu to často bylo zatěžko. „Příště vás navštívím na FRANCISU DRAKEOVI!"

„To bude pro mě čest," odpověděl Danton a zmizel ve člunu, který ho měl dovézt na jeho loď.

Rhodan se vrátil do své kabiny, a sotva za sebou zavřel dveře, přihodily se dvě věci.

Zprvė se tu zhmotnil Gucky. Uniformu měl přehozenou přes paži a z plavek mu kapala voda. Šklebil se od ucha k uchu. Přehnaným rozmachem odhodil uniformu na Rhodanovu postel a posadil se na nejbližší křeslo tak mokrý, jak byl. „Tak tohle ještě nemáme!" lapal po dechu. „Páni, to je ale bazén!"

Než mohl Rhodan odpovědět, objevil se tu i Jumpy. Také on měl na sobě mokré plavky a byl celý rozzářený. Bylo vidět, že zažil něco mimořádně krásného.

„Šup do vodičky!" zvolal nadšeně a vrhl se do druhého křesla, přičemž natáhl ruce a nohy, jako by skákal z desetimetrové věže.

Rhodan uhýbal před vodou, kterou cákali.

„Nechtěli byste mi laskavě vysvětlit, co to všechno znamená?"

„Strýčku Perry, určitě musíš zajít za strýčkem Masutem," kuckal se Jumpy smíchy. „Je sice zbytečně velký, ale jinak je v pořádku."

Rhodan se posadil na postel.

„A takový povyk děláte kvůli bazénu?" podivil se. „Copak ten náš na CRESTU IV není dost dobrý?"

„Dobrý je," vzdychl si uchváceně Gucky, „ale ten na FRANCISU DRAKEOVI je lepší. Vybudovali si tam speciální antigravitační

zařízení."

Rhodan povytáhl obočí.

„A co je na tom zvláštního? My přece taky můžeme vypnout umělou gravitaci, jestli myslíš tohle..."

„Ano, ale co se potom stane? Voda se nám rozletí po celé lodi. To bych rád viděl, jak budeš plavat na suchu, ať už s gravitací nebo bez ní. Na FRANCISU DRAKEOVI to mají docela jinak zařízené. Bazén je hermeticky uzavřená hala, do které je přístup jenom vzduchovým potrubím - ale to ti musím povědět..."

„Já mu to povím!" přerušil ho rozčileně Jumpy a pronikavý hlásek mu přeskakoval. „Já to povím mnohem líp!"

„Ty buď zticha!" poručil mu energicky Gucky. „Jestli to bude někdo povídat, budu to já. Ty se nevyznáš v technických detailech." Obrátil se k Rhodanovi. „Takže jsme přišli na FRANCISE DRAKEA a všichni nás přijali zdvořile. Plavčík nás zavedl do šaten, které byly hned vedle vstupu do bazénu. Jumpy už se převlíkat nemusel, měl plavky na sobě. Oro a já jsme se převlékli, a ve vchodu jsme se sešli. A co myslíš, že se stalo pak?"

„No tak povídej, co se stalo?"

„Já to povím!" zaječel vztekle Jumpy, ale Gucky se na něho výhružně podíval a umlčel ho.

„Vlastně se nic nestalo," vysvětloval Gucky pozorně naslouchajícímu Rhodanovi. „Ve vstupním prostoru jsme se málem utopili. Otevřela se totiž nějaká dvířka a ta komora se naplnila vodou. Oro předtím říkal, abychom se nadýchli, ale my jsme to nějak přeslechli. Prostě najednou jsme byli v obrovské hale, která byla docela plná vody. A my jsme byli bez tíže."

„Zajímavé. A jak jste tedy dýchali?"

„To je právě to ohromné na celé věci. celá místnost byla v antigravitačním poli. Voda byla bez tíže a my taky. V hale ale bylo jen tolik vody, aby tam ještě zbylo místo pro vzduch, a ten se pořád obnovoval. Jenom jsme udělali pár temp a byli jsme ve vzduchové bublině. V ní jsme mohli zůstat, jak dlouho jsme chtěli. Když jsme se vydýchali, skočili jsme zase do vody - napravo nebo nalevo, dolů nebo nahoru. Voda byla všude, a byla bez tíže."

„To už jsi říkal."

„Ano, to už říkal," vypískl Jumpy. „Vždycky chce povídat sám, a já to přitom umím mnohem líp."

Gucky klidně mávl rukou a opřel se v křesle.

„Dobře, tak povídej dál.“

Jumpyho ta vlídná nabídka tak překvapila, že mu několik vteřin trvalo, než navázal.

„Snad se to dá říct tak, abys tomu líp rozuměl, že místnost byla plná vzduchu, ve kterém plavaly obrovské bubliny vody. Takže jsme poletovali od jednoho vodního ostrůvku ke druhému, abychom si zaplavali. A plavali jsme od jed-

noho vzdušného ostrůvku ke druhému, abychom se nadechli. Prostě, strýčku Perry, bylo to báječné.“

„Opravdu to tak vypadá,“ připustil Perry vlídně. „A teď byste samozřejmě chtěli, abychom takový beztlákový bazén zařídili také na CRESTU IV?“

Gucky se na Rhodana upřeně zadíval.

„Copak ty už taky umíš číst myšlenky?“ podivil se.

„To bychom chtěli,“ zaprosil Jumpy.

Rhodan se usmíval.

„Budeme o tom uvažovat. A teď vás prosím, abyste odtud zmizeli. Už žádný beztlákový bazén nepotřebuju. Vy jste udělali bazén z méj kabiny.“

„Pošlu ti sem uklízeči roboty,“ slíbil Gucky, vzal svého syna za ruku a teleportoval se.

Gucky a Jumpy si teprve teď uvědomili, co tu ve své horlivosti natropili.

Když byl Rhodan zase sám, vzdychl si.

„Rád bych věděl, co by museli ti dva provést, abych se na ně mohl doopravdy rozzlobit.“ Vstal a vyšel z kabiny. Vychutnával si pocit, že zase jednou má dost času. Klidně prošel chodbou a vyjel výtahem, až se dostal do jídelny, kde pořád ještě pokračovala vědecká konference. Tiše vstoupil a posadil se na své místo.

Měl dojem, že rozčílení účastníci si ani nevšimli, že byl pryč.

Zaposlouchal se...

„A já tvrdím,“ prohlašoval právě náruživě doktor Weisman, „že je případ howalgonia jasný. Všechno to navzájem souviselo, i mutanti. Odpovědi na všechny otázky je pětirozměrnost, pánové.“

„No tohle,“ namítal pobouřeně doktor Artnor, „to už zachází trochu daleko. Jsme tu proto, abychom vysvětlili vědecké problémy, a ne

abychom poslouchali vaše fantastické závěry. Co mají mutanti společného s pátým rozměrem?"

„Víc než dost!“ křičel rozčileně doktor Weisman. „Teleporter se musí pohybovat prostorem, který vůbec neznáme. Musí zdolávat nejenom prostor, ale i čas. Právě proto je pětidimenzionální. Tak vidíte, tím je to objasněné.“

„Ale doktore...“

Rhodan poslouchal jen na půl ucha.

Antigravitační koupel, uvažoval zamyšleně. To není špatný nápad. Postarali jsme se o všechny možné technické vymoženosti, abychom ovládli vesmír. Zapomněli jsme ale na všechny ty obyčejné věci, které nám ulehčují život. Viděl před sebou obličej Guckyho a Jumpyho - jakou ty vyzařovaly radost. Musím jim vyplnit jejich přání.

Zvedl se.

Doktor Weisman přerušil svou řeč.

„Vy nás chcete už opustit, pane?“

Rhodan se zasmál.

„Vaše názory jsou moc zajímavé, pánové. Až se domluvíte podejte mně krátkou zprávu.“

„Zajisté, pane.“ Doktor Weisman se díval za odcházejícím Rhodanem. Teprve když za ním zapadly dveře, pokračoval: „Nestává se moc často, aby Velký administrátor tak najednou opustil konferenci.“

Jako mnoho ostatních ani on si nevšiml, že se Rhodan už jednou byl pryč a zase se vrátil.

„Jak už jsem říkal, pánové, zůstává ještě mnoho otázek nezodpovězeno. Navrhuji, abychom začali zase od začátku, abychom na nic nezapomněli.“

Profesor Artnor si povzdechl a kývl na barmana.

„Přineste mně, prosím, tři lahve ovocného moštu,“ řekl unaveně.

Oba myšobové zatím spokojeně seděli ve své kabině a jedli mrkvovou kaši.

Gucky se široce šklebil.

„Vyhráli jsme, synku. Strýček Perry dá vystavět antigravitační bazén. Sleduji jeho myšlenky. Vážně se tím zabývá.“

„Tati, ty jsi génius. Jenom...“

„Co to je... jenom?“

Jumpy spolkl poslední sousto oblíbeného pokrmu a ustrašeně pípl:

„Jenom by bylo hloupé, kdyby strýčka Perryho napadlo jít se hned podívat na FRANCISE DRAKEA. Nebo myslíš, že nás Oro neprozradí?"

„Musím nejdřív promluvit se strýčkem Dantonem, aby na to byl připravený. Ale s ním nebudou problémy. Já na něj totiž něco vím."

„Ale i tak," řekl Jumpy zamyšleně, „bylo by hloupé, kdyby se strýček Perry dozvěděl, že beztížný bazén na

FRANCISU DRAKEOVI existuje jenom v naší fantazii."

„Brzo už bude skutečný," vypísl spokojeně Gucky. „Už brzo!"